

dž

10 2012

DUHOVNO
ŽIVLJENJE
BUENOS AIRES - LETO 79

Rast XLI. na Stolu, najvišjem
vrhu Karavank (2236m)

Foto: Mirjam Mehle Javoršek

Mladi in mladenke v Slomškovem domu
Sprejem novih članov, barvanje pirhov in priprava žegnja, delali smo krofe in peli pri maši...
Foto: Anka Smole Kokalj

V mesecu ROŽNEGA VENCA

Msgr. Mirko Grbec

Dragi Marijini častilci!

Molitev rožnega venca je brez dvoma ena najlepših molitev in najbolj popolna molitev na čast Devici Mariji. Ima to prednost, da je istočasno ustna molitev s premišljevanjem (kontemplacijo).

S premišljevalno molitvijo pa združujemo ustno molitev, ko pred vsako skrivnostjo zmolimo očenaš; premišljevanje vsake skrivnosti pa spremljamo z desetimi zdravamarijami ter zaključimo s slava Očetu.

Med ustnimi molitvami so na prvem mestu očenaš, zdravamarija in slava Očetu...; to je kot telo rožnega venca, kot duša rožnega venca pa je premišljevanje dvajsetih skrivnosti iz Jezusovega življenja ter njegove deviške Matere Marije.

Rožni venec je nekak povzetek vseh resnic, ki jih moramo verovati (Credo). Premišljujemo vero, Bog Oče pošlje svojega Sina (veseli del), da nas uči (svetli del) ter nas odreši (žalostni del) in poveljuje (častiljivi del).

Rožni venec:

- poveča naše veselje (veseli del)
- nas uči o Božjem kraljestvu (svetli del)
- pomaga prenašati trpljenje (žalostni del)
- nam pomaga krepiti upanje, misliti na večno življenje (častiljivi del) (mislimo o našem razmerju do zemeljskih dobrin).

Rožni venec je tudi povzetek katoliške **nrvnosti**, ker nas uči hoditi za Marijo in Jezusom, ki je »pot, resnica in življenje« (Jn 14,6).

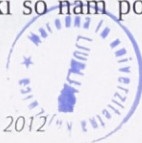
Rožni venec je povzetek evangelija, ko premišljujemo Jezusovo in Marijino življenje.

Rožni venec nas po Mariji vodi k Jezusu, z njo prosimo milosti, ki so nam potrebne zdaj in ob naši smrtni uri.

Rožni venec je premišljevanje evangelija skupaj z Marijo; pri tem jo skušamo posnemati v njenem ravnanju glede vsega, kar je videla in slišala o Sinu: »Vse te besede je ohranila in premišljevala v svojem srcu.« (Lk 2,19).

Rožni venec pomaga hoditi skupaj z Marijo in se z njo vred poglobljati v največje Kristusove skrivnosti; v skrivnost učlovečenja, javnega delovanja, trpljenja, vstajenja in poveličanja. Kdo jih je razumel bolje od Marije, kdo jih more bolje razložiti? Zato je potrebno, da se duhovno povezujemo z Marijo. Molitev rožnega venca je

posebno sredstvo; ko molimo rožni venec, smo pod Marijinim vodstvom. Neprestano ponavljajne zdravamarije izraža naše združenje z Marijo, da skupaj z njo slavimo in častimo Jezusa. Sv. Ambrož nas uči: »Naj bo v nas Marijina duša, da bomo hvalili Gospoda; in njen Duh, da se veselimo v Bogu.«

Rožni venec je že dolga stoletja najbolj ljudska molitev, s katero vesoljna Cerkev časti deviško Mater Božjo. Papeži, namestniki Jezusa Kristusa na zemlji, so trdno prepričani, da prav molitev rožnega venca more posameznikom, družinam in vsej Cerkvi pomagati do temeljite obnove vsega krščanskega življenja. V tej zvezi lahko omenimo Leona XIII. (,rožnovenskega papeža' – napisal je deset okrožnic o tej molitvi), tudi sv. Pija X.; Pija XII.; bl. Janeza XXIII.; Pavla VI.; posebej bl. Janeza Pavla II.

Marija pa ni samo s čudežnimi uslišanji pokazala, kako všeč ji je molitev presv. rožnega venca, marveč je v svojih prikazanjih zelo priporočala to molitev. V Lurdu, na primer, je sama držala v rokah sv. rožni venec; v Fatimi pa je molitev rožnega venca neprestano priporočala in je pri zadnjem prikazanju celo razodela, da je Kraljica presv. rožnega venca.

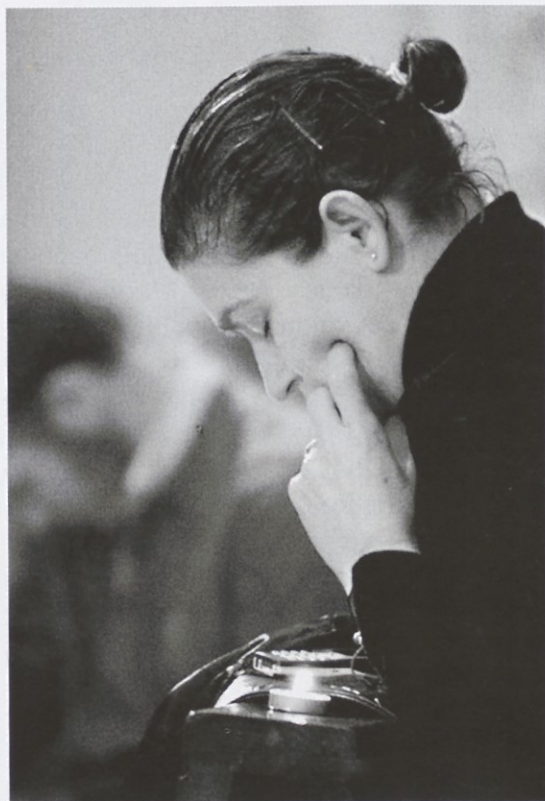
Rožni venec pa je tudi molitev vernega slovenskega naroda. Nekdaj so vsak večer vsi člani družine kleče molili rožni venec; veliki družinski rožni venec, ki je visel na steni v hiši, so podedovali iz roda v rod.

Nastale so tudi bratovščine Živega rožnega venca. Današnje srečanje hoče biti nekaj podobnega. Seveda, v času v katerem živimo, je težko to uresničiti, to tudi prizna Pavel VI., toda kljub temu – pravi – se moramo potruditi.

Dragi bratje in sestre! Posnemajmo naše starše, dobre vzgojitelje, blaženega Slomška, Baraga, škofa Rožmana, bl. Lojzeta Grozdeta, pri katerem so pred mučenjem našli rožni venec in knjigo o Fatimi. Posnemajmo toliko zglednih fantov in mož, ki so šli v smrt z rožnim venecem v roki in z zdravamarijo na ustnicah in v srcu. Pred jamo, na morišču v Kočevskem Rogu, pričajo številne svetinje in rožni venci. Bodimo zvesti molivci rožnega venca, pa tudi poskušajmo pridobiti nove molivce, nove člane gibanja Živega

Ustna molitev

Tomáš Špidlík

Bog pozna naša srca. Zakaj naj bi mu torej govorili tudi z besedami?

Glas je najbolj naravno sredstvo pogovora. Čeprav cerkveni očetje - z istimi razlogi kot jih navajajo proti zunanjim gestam - zagotavljajo, da Bog raje posluša klice srca kot ustnic, pa vendar priznavajo

rožnega venca. Vsak, ki se odloči za eno desetko z drugimi štirimi prostovoljci, zmoli dnevno cel rožni venec. Z majhno žrtvijo iz ljubezni do Matere božje, ki nas prosi za to molitev, smo lahko deležni velikih milosti mi sami in pomagamo drugim v težkih časih.

Po pridigi na srečanju članov in članic ŽRV

pedagoško vrednost ustnih molitev. Samo preko teh se naučimo poglobljene molitve. Tradicionalne molitve, predvsem bogoslužne, vsebujejo duhovno izkušnjo tolikih svetnikov. Ko ponavljamo njihove besede, smo udeleženi v dolgem izročilu Cerkve.

Poleg tega pa ima človeška beseda, okrepljena s Svetim Duhom, delež pri stvariteljski moči Boga samega. On ustvarja svet s svojo besedo ter daje podobno moč tudi svetnikom, ki molijo z besedami, posebej po duhovniški, zakramentalni molitvi.

Mar prebiranje besedil in prenikanje ustnic ne motita molitve srca?

Včasih res, vendar smo običajno bolj zbrani, kadar pri molitvi sodeluje ves človek. Skupna molitev nas pogosto prisili, da se prilagodimo ritmu ostalih. Sicer pa tudi to spada med življenjske potrebe.

Naj molimo dolge molitve ali raje krajše?

Sv. Tomaž Akvinski odgovarja na to vprašanje s primerom: ko jemo, zaužijemo tolikšno količino hrane, kolikor smo je sposobni prebaviti in kolikor je potrebujemo za naše zdravje. Podobno nam služi toliko molitev, kolikim lahko sledimo brez raztresenosti. Jasno je tudi, da se to spreminja od človeka do človeka, glede na lastno nagnjenje in v skladu s posebno poklicanostjo.

Kako naj razumemo izrek, da molitev očenaša vsebuje vso krščansko popolnost?

To molitev nas je naučil sam Jezus Kristus. Mnogi cerkveni očetje in duhovni pisatelji so napisali razlage očenaša. Strinjajo se, da je v tej molitvi resnično vsebovana vsa krščanska popolnost: odpuščanje grehov, beg pred zlom, bratska ljubezen, služba Bogu itd., vse to pa izvira iz sinovskega odnosa z nebeškim Očetom.

V molitvi Cerkve imajo prednostno mesto tudi psalmi. Mar niso to judovske molitve, molitve Stare zaveze?

Njihov izvor je dejansko starodaven, vendar pa so postale ustna molitev celotne Cerkve v vseh časih. Prvi menihi so vsak dan molili vse psalme. Znali so jih na pamet. V molitvi so v njih iskali različne pomene.

Menihi so bili tudi prepričani, da je v molitvi psalmov posebna moč, ki izganja hudobne duhove, privlači varstvo angelov, ozdravlja bolezni duše in pomirja srce.

Kaj pomeni, da ima nek psalm različne pomene?

Čeprav je psalm nastal v Stari zavezi in v posebnih okoliščinah, se njegove besede lahko nanašajo na Jezusovo življenje, na zgodovino Cerkve, na dogodke in občutja vsakega izmed nas. Vsebina psalmov je namreč, kakor pravijo, vesoljni Kristus, ki živi v vsem in v vseh. Že cerkveni očetje so učili, da ima vsak psalm zgodovinski, kristološki, cerkveni in mistični pomen.

Kaj to dejansko pomeni?

Vzemimo za primer Ps 114: »Ko je šel Izrael iz Egipta, Jakobova hiša stran od tujega ljudstva...« Zgodovinskega pomena se z lahkoto spomnimo, saj je bil praznik judovske velike noči uveden prav kot uradni spomin na ta dogodek. Tudi kristološkega pomena ni težko ugotoviti: Jezus je novi Mojzes, ki popelje svoje ljudstvo iz suženjstva greha v svobodo Božjih otrok.

Cerkveni pomen postane jasen, ko razmišljamo o usodi Cerkve v njeni zgodovini, kako ona vodi in je vodena v svetu k Bogu.

Mistični pomen pa je v soočenju psalma z lastnim življenjem. Odkrijemo, kako nas osvobaja krst, spoved in vsako iskreno spreobrnjenje.

Gre torej za pomene kot prispodobe. Toda, kateri od teh pomenov je resničen?

Vsi, kajti glavna vsebina psalmov je Kristus v svoji celoti, v svoji mistični resničnosti.

Dalje prihodnjč

Križem po svetu in času

Baziliko sv. Petra v Rimu je začel zidati papež Julij II. leta 1506. Dokončali pa so jo l. 1669, po 163 letih. Prvi mojster je bil BRAMANTE iz Urbina, nasledil ga je MICHELANGELO (ki je odklonil kakršnokoli plačilo), nasledil pa arhitekt BERNINI. Tudi sv. Cerkev, ki jo je ustanovil Jezus, mora iti skozi več rok duhovnih mojstrov.

Poteka 85 let, odkar je 22. marca 1927 v nemškem mestu KÖLN pater PAUL SCHULTE

ustanovil združbo, ki si je nadela nalogo, da zbira darove za motorna vozila, ki jih podarja misijonarjem – MIVA! Pomoč ni prenehala niti med drugo svetovno vojno.

Čutímo s Cerkvijo

ZA OKTOBER

SPLOŠNI NAMEN: Da bi se evangelizacija v najstarejših krščanskih deželah razvijala in napredovala.

Evangelizacija ali oznanjanje evangelija, vesele novice Jezusa Kristusa, je že od vsega začetka glavno poslanstvo Cerkve. Papež Janez Pavel II. in za njim Benedikt XVI. pa govorita o novi evangelizaciji. Kaj naj bi torej pri tem bilo novega?

Evangelizacija si prizadeva prinašati evangelij v tiste dele sveta, kjer zanj še nikoli niso slišali. Nova evangelizacija pa se ukvarja s širjenjem evangelija v deželah, kjer je bilo krščanstvo že pred več stoletij zasajeno, je pogrnalo korenine in je zacvetelo, sedaj pa iz najrazličnejših vzrokov usiha. Novost te evangelizacije se nanaša tudi na potrebo po novih metodah in novih sredstvih oznanjevanja, ki bi posredovala evangeljsko sporočilo na prepričljiv način, predvsem z uporabo sodobne tehnologije. S tem namenom je papež Benedikt XVI. oktobra leta 2010 ustanovil Papeški svet za novo evangelizacijo. Kljub dejstvu, da globalizacija zmanjšuje kulturne razlike med narodi, pa vseeno raznolikost še vedno obstaja in zahteva v različnih delih sveta različne pristope k evangelizaciji.

Ob vseh prizadevanjih za utiranje novih poti pa se moramo zavedati, da oznanjevanje veselega sporočila Jezusa Kristusa končno zavisi od osebnega prič-

vanja kristjanov - če ti živijo svojo vero tako, da njihov življenjski slog ljudi pritegne in jih vodi h Kristusu. Kolikor bolj bomo verodostojni v dejanjih, osebno prepričljivi in zavzeti za družbeno pravičnost, toliko bolj bomo oznanjali Kristusa. Seveda je temelj vseh naših naporov Božja milost. Sveti Duh nam daje spoznavati Božjo ljubezen in to je vesela novica, ki je ne moremo zadržati zase.

MISIJONSKI NAMEN: Da bi praznovanje Svetovnega dneva misijonov na novo poživilo zavzetost za evangelizacijo.

Oznanjevanje evangelija je glavna naloga Cerkve, s katero se ta dejansko istoveti. Po molitvenem namenu za ta mesec smo kristjani poklicani, da v sebi obnovimo zavzetost za evangelizacijo. Vsak posameznik naj

se vpraša, kako živi svojo vero. Morda sem bil krščen v Jezusa Kristusa kot otrok, toda, ali sem kdaj resnično ponotrnil ta krst? Morda verujem v Jezusa, toda, ali sem ga že srečal? Ga prepoznavam v Božji besedi, ga prepoznavam v Evharistiji, ga prepoznavam v molitvi, ga prepoznavam v vsakdanjem življenju? Ali čutim, da bi brez Jezusa bil nesrečen? Ali čutim, da imam z Jezusom vse? Jezus je obljubil, da bo z nami do konca dni: ali hodi te dni Jezus z menoj?

Vse naše prizadevanje za evangelizacijo bo ostalo samo človeški družbeni projekt, če ne bo izžarevalo transcendentne razsežnosti odrešenja, ki nam ga Bog ponuja v Kristusu. Če smo sami prežeti s Kristusom, bo naše oznanjevanje pristno in prepričljivo v vsem, kar delamo, ker nas bo priganjala Kristusova ljubezen do vseh ljudi, naj bodo grešniki ali svetniki, verniki ali sovražniki Cerkve. V molitvi bomo prosili, da bi vsi ljudje našli svoj mir v Kristusu. Namesto da bi iskali bogastvo in moč, se bomo kot Jezus solidarizirali z žrtvami tega sveta, s tistimi, ki so lačni in žejni, ki trpijo pomanjka-

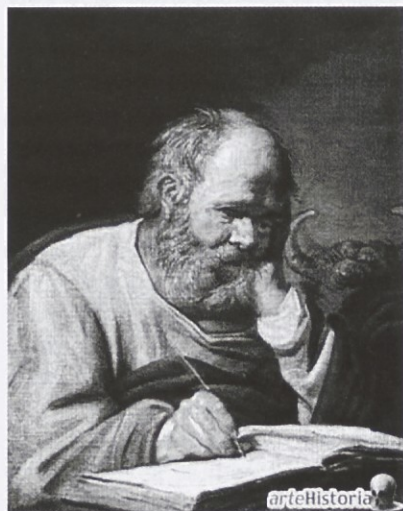
LUKA,

evangelist

učenec apostola Pavla

18. oktober

Silvester Čuk

Frans Hals, Sv. Luka

Po soglasnem starokrščanskem izročilu je pisatelj tretjega evangelija sv. Luka, učenec in spremljevalec apostola Pavla. Pri pisanju je Luka, edini novozavezni pisatelj, ki ni bil Jud, ampak Grk, po izobrazbi zgodovinar in literat, imel pred očmi v prvi vrsti kristjane iz poganstva. Po zgledu svojega učitelja Pavla evangelist bralcem dokazuje veseljnost Kristusovega odrešilnega dela: Jezus iz Nazareta ni samo Odrešenik Judov, marveč Odrešenik sveta - vseh ljudi. S posebno ljubeznijo in globokim občutjem Luka slika dogodke, ki iz njih odseva Jezusova ljudomilost in neskončno božje usmiljenje do grešnikov. Pripovedi o usmiljenem Samaritanu in izgubljenem sinu spadata med najlepše bisere svetovne književnosti. Luka je tudi edini med evangelisti, ki opisuje dogodke pred Jezusovim rojstvom in njegovo mladost. Čudovita je njegova božična zgodba s hle-

nje, nasilje in krivice. Poskušali bomo lajšati njihovo trpljenje in z lastnimi sredstvi bomo podpirali ljudi, ki delajo za Božje kraljestvo.

Apostol Peter nas pri tem opogumlja z besedami: *»Le kdo vam bo škodil, če boste vneti za dobro? Nasprotno, tudi če bi zaradi pravičnosti trpeli, blagor vam! Česar se oni bojijo, se ne bojte in ne plašite. Gospoda Kristusa posvetite v svojih srcih. Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas. Vendar pa odgovarjajte s krotkostjo in strahospoštovanjem, iz dobre vesti.«* (1Pt 3,13-16a)

SLOVENSKI NAMEN: Da bi se naše visokošolske in druge kulturne ustanove izvile iz primeža politike, nazorov in ideologij ter služile izključno znanosti, resnici in lepoti.

Začetek univerz sega v 12. stoletje. Namen ustanoviteljev je bil, da bi znanstveno raziskovale resnico in lepoto stvarstva. Danes marsikatera znanstvena ustanova pod plaščem psevdoznanosti prikazuje ideološko popačeno resničnost, s tem pa zavaja ljudi.

Važnosti znanosti za človeško družbo so se zavedali tudi očetje na drugem vatikanskem koncilu. Na mislece in znanstvenike so naslovili naslednjo poslanico: *»Tudi za vas imamo naslednje sporočilo, in to je: Nikoli ne obupajte nad resnico! Nikoli se ne utrudite, ko jo iščete! Spominjajte se besed enega vaših prijateljev, sv. Avguština: Mimo z željo, da bi našli, in odkrivajmo željo, da bi iskali še naprej! Blagor njim, ki resnico že imajo, pa jo še iščejo, da jo osvežijo, poglobijo in posredujejo drugim! Srečni pa tudi oni, ki je sicer niso še našli, pa se ji iskreno bližajo! Naj z današnjo lučjo iščejo jutrišnjo, dokler ne pridejo do polne luči!*

Toda ne pozabite: Če je misliti velika stvar, je to še večja dolžnost. Gorje tistemu, kdor nalašč zapira oči pred svetlobo! Misliti pa je tudi odgovornost. Gorje tistim, ki duha na tisoč načinov zamračujejo in zatirajo ali preveč povzdigujejo, zapeljujejo in maličijo. Ali ni temeljno načelo vsakega človeka znanosti to, da se trudi pravilno misliti?

V ta namen vam nudimo svetlobo svoje skrivnostne svetilke - vere, ne da bi seveda s tem hoteli ovirati vaše samostojno raziskovanje in slepiti vaš pogled. On, ki nam jo je zaupal, je najvišji učitelj modrosti, mi smo le njegovi ponižni učenci. On je edini, ki je rekel in mogel reči: *Jaz sem luč sveta. Jaz sem pot, resnica in življenje.»*

Jože Pucelj

vom in pastirji na betlehemskih poljanah. Brez upodobitve božjega rojstva si krščanstva kar ne moremo predstavljati.

Podatke o življenju in delu evangelista Luka zajemamo predvsem iz Apostolskih del, zgodovine mlade Kristusove Cerkve, ki jo je napisal isti pisatelj kot tretji evangelij. Bogato je tudi legendarno izročilo o njem. Kakor na podlagi zanesljivega izročila izpričujeta cerkveni zgodovinar Evzebij in sv. Hieronim, je bil Luka doma iz Antiohije v Siriji, živahnem trgovskem mestu, po velikosti tretjem v rimski državi, v katerem so se Jezusovi privrženci prvokrat imenovali kristjani. Po poklicu je bil zdravnik; apostol Pavel ob koncu svojega pisma Kološanom pove: »Pozdravlja vas Luka, dragi zdravnik.« Ta poklic odseva v vsem njegovem evangeliju, v katerem slika Kristusa - zdravnika duš in teles. V rodnem mestu se je zgodaj seznanil s krščanstvom, prejel krst in se oklenil apostola Pavla, kateremu je bil zvest spremljevalec in več let pomočnik pri apostolskem delu med pogani.

Iz Apostolskih del zvmemo, da se je Pavlu pridružil na drugem misijonskem potovanju v Troadi in ga potem spremljal v Makedonijo do Filipov. Ko se je Pavel po končanem tretjem potovanju vračal skozi Troado, se mu je Luka spet pridružil ter šel z njim do Jeruzalema in dve leti pozneje iz Cezareje v Rim. Od tedaj je ostal pri Pavlu morda s kratkimi presledki - do njegove smrti. O nadaljnjem življenju in delovanju evangelista Luka ni zanesljivih podatkov. Kot njegovo misijonsko polje se omenjajo Ahaja na grškem Peloponezu ter Beotija in Bitinija v Mali Aziji. Umrl je mučeniške smrti, ni pa znano, kdaj in kje.

Po izročilu in legendi je Luka v prostem času slikal, zato so ga krščanska slikarska združenja izbrala za svojega zavetnika. Po izročilu vzhodne Cerkve se je evangelist

Stvarjenje sveta po Svetem pismu

Fernand Lelotte

Gotovo bo kdo ugovarjal sv. pismu, ki opisuje začetek oblikovanja sveta približno takole: Bog je stvaril svet šest dni po točno določenem načrtu.

Ustavimo se pri tem ugovoru. Daje nam namreč lepo priliko, da pokažemo, s kakšno razsodnostjo se moramo lotevati besedila Stare zaveze. Veliko težav proti veri dejansko izhaja odtod, ker ljudje ne razumevajo točno, kaj moramo po nauku Cerkve o teh rečeh verovati.

Najprej se spomnimo, da sta

na prvih straneh Sv. pisma dve neenaki pripovedi o stvarjenju, a ne ena! Že dolgo vemo, da je pisatelj, ki je uredil te strani, uporabljal vire, ki so že prej obstajali in jih je po božjem navdihu (inspiraciji) uredil tako, da nas uče verske resnice. Nekatere bomo pozneje navedli. Naši ugovori ga torej ne spravljajo v zadrego, ker ni pisal znanstvene knjige, ampak versko.

Navedimo samo bistvene točke prve pripovedi, ki so povzročale in še vedno povzročajo največ težav pri nepoučenih.

Luka srečal z Jezusovo materjo Marijo v Janezovi hiši in naslikal Marijino ikono.

Med štirimi evangelisti je Luka dobil simbol bika. Osnova temu simbolu je misel na daritev. Kristus se je na križu daroval za vse ljudi. Po volu kot simbolu se je Luka na Sloven-

skem uveljavil kot kmečki patron; sicer pa velja za zavetnika zdravnikov, slikarjev, umetnikov, zlatarjev, knjigovozov, živine, vremena...

Ime Luka zadnje čase spada pri nas med »modna imena«. nekoč je bila dokaj razširjena oblika Lukež - po latinskem imenu Lucas.

V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pu-
sta in prazna in tema je bila nad
brezdanjim vodovjem; in duh bo-
žji je vel nad vodami.

Bog je rekel: »Bodi svetloba!«
in bila je svetloba. Bog je videl,
da je svetloba dobra. Bog je torej
ločil svetlobo od teme. In Bog je
imenoval svetlobo dan in temo je
imenoval noč. In bil je večer in
bilo je jutro, prvi dan.

Bog je rekel: »Bodi oblok sre-
di voda in naj loči vode od voda!«
In Bog je naredil oblok ter ločil
vode, ki so bile pod oblokom, od
voda, ki so bile nad oblokom.
Zgodilo se je tako. Bog je imeno-
val oblok nebo. In bil je večer in
bilo je jutro, drugi dan.

Bog je rekel: »Zberejo naj se
vode, ki so pod nebom, na enem
kraju in naj se prikaže kopno.« In
zgodilo se je tako. Bog je kopno
imenoval zemljo, zbrane vode pa
je imenoval morja. Bog je videl,
da je dobro. Nato je rekel Bog:
»Naj požene zemlja zelenino, bi-
lje, ki rodi seme, in drevje, ki rodi
sad po svoji vrsti, katerega seme
je v njem na zemlji.« Zgodilo se
je tako. Zemlja je pognala zele-
nino, bilje, ki rodi seme po svoji
vrsti, in drevje, ki rodi sad, kate-
rega seme je v njem po njegovi
vrsti. Bog je videl, da je dobro. In
bil je večer in bilo je jutro, tretji
dan.

Bog je rekel: »Naj bodo luči
na nebesnem obloku, da bodo
ločile dan od noči in naj služijo
za znamenja in čase, za dneve in
leta; in naj svetijo na nebesnem
obloku, da bodo razsvetljevale
zemljo.« Zgodilo se je tako. Bog
je naredil dve veliki luči: Večjo
luč, da bi gospodovala dnevu, in
manjšo luč, da bi gospodovala
noči, in zvezde. Bog jih je posta-
vil na nebesni oblok, da bi svetile
na zemljo in gospodovale dne-

vu in noči ter ločile svetlobo od
teme. Bog je videl, da je dobro.
In bil je večer in bilo je jutro, če-
trti dan.

Bog je rekel: »Naj mrgole v
vodah živa bitja in ptice naj le-
tajo nad zemljo pod nebesnim
oblokom.« In Bog je ustvaril veli-
ke morske živali in vsa živa giba-
joča se bitja, ki mrgole v vodah,
po njih vrstah, in vse krilate ptice
po njih vrstah. Bog je videl, da
je dobro. Bog jih je blagoslovil z
besedami: »Plodite se in množite
ter napolnite vode po morjih in
ptice naj se množijo po zemlji.«
In bil je večer in bilo je jutro, peti
dan.

Bog je rekel: »Zemlja naj rodi
živa bitja po njih vrstah, živino,
laznino in zveri zemlje po njih vr-
stah.« Zgodilo se je tako.

Bog je rekel: »Naredimo člo-
veka po svoji podobi in slično-
sti; naj gospoduje ribam morja
in pticam neba, živini in vsem
zverem zemlje in vsej lazni, ki
lazi po zemlji!« In Bog je ustva-
ril človeka po svoji podobi, po
božji podobi ga je ustvaril, moža
in ženo ju je ustvaril. Bog ju je
blagoslovil in Bog jima je rekel:
»Plodite se in množite ter napol-
nite zemljo; podvrzite si jo in go-
spodujta ribam morja in pticam
neba in vsem živim bitjem, ki se
gibljejo na zemlji!«

Zgodilo se je tako. Bog je vi-
del vse, kar je naredil, in glej,
bilo je prav dobro. In bil je večer
in bilo je jutro, šesti dan.

Tako sta bila dovršena nebo
in zemlja in vsa njuna vojska.
Bog je dokončal sedmi dan svoje
delo, ki ga je naredil; sedmi dan
pa počival po vsem svojem delu,
ki ga je naredil. In Bog je blago-
slovil sedmi dan in ga posvetil,
ker je ta dan počival po vsem
svojem delu, ki ga je ustvaril in
naredil.

(1. Mojzesova knjiga 1,1-24.
26-28. 31; 2,1-3)

Če le preberemo to besedilo,
takoj opazimo, da ga ne more-
mo vzeti dobesedno. Pred delom
prvega dne je Bog že ustvaril
nebo in zemljo. Pri stvarjenju je
torej neka izjema. Še več! Če je
Bog šele četrty dan ustvaril son-
ce in mesec, kako more računati
pred tem stvarjenjem tri dni in tri
noči? In tako naprej.

Težave se torej še pomnožijo,
če se človek strogo drži besedi-
la. Dejansko je stvar veliko bolj
preprosta.

Najprej določimo, kaj nas je
od Boga navdihnjeni pisatelj ho-
tel poučiti, potem pa pogledjmo,
kako je zamislil besedilo.

Pisatelj je imel pred seboj
verski pouk, ne pa znanstvenega.
Hotel je močno poudariti tele re-
snice:

- Bog je ustvaril veselje in
vse, kar je v njem. Njegovo delo
je dobro in človek mu mora za to
biti hvaležen.

- Človeka je Bog ustvaril s
posebno skrbjo. (O tem bomo
govorili v četrtem poglavju.)

- Človek mora sedmi dan po-
čivati in ta dan posvetiti Bogu.

Svetopisemski pisatelj je v
želji, da bi te resnice podal čim
bolj otipljivo, uporabil dve ljud-
ski pripovedi, značilni po mislih
o Bogu, stvarniku vseh stvari.
Hotel je poudariti človekovo
dolžnost, da posvečuje sedmi
dan. Zato je posrečeno razdelil
stvarjenje v šest slik: trije dnevi
so določeni za stvarjenje krajev,
trije sledeči pa za to, da se ti pro-
stori napolnijo. Zato se na primer
odloči, da govori o rastlinah, ki
so navezane na zemljo, preden
omenja sonce, ki se premika po
nebu.

1. Začel je s stvarjenjem sve-

tlobe, ki loči dan od teme, ker je hotel zbuditi pozornost na dneve v tednu in predvsem na sedmi dan.

Tema je seveda bila pred lučjo. Zato pisatelj računa od večera: »Bil je večer in bilo je jutro.« Judje so ohranili ta način računanja časa. Dan so začeli z mrakom prejšnjega dne.

2. V začetnem »tohu vabohu« (zemlja je bila pusta - »tohu«, in prazna - »vabohu« hebrejsko) sta bila nebo in zemlja pomešana. Drugi dan je Bog položil na ravno zemljo nebeški svod, polkrožni oblok, ki je delil poplavljeno zemljo od voda, ki so na nebu. Tako so si namreč Hebrejci predstavljali nebo in zemljo: raven krožnik in kupola, nad katero se zbirajo vode neba.

3. Potem je bilo treba urediti zemljo. Tretji dan je Bog storil, da se je pokazala »suha« zemlja, tako da je zbral vode spodaj. Potem je z zelenjem okrasil trdno zemljo. Zanimivo je, da je po pisatelju rastlinstvo, ki je vezano na zemljo, ustvarjeno v istem času kot »suha« zemlja!

Potem opisuje krašenje ustvarjenih področij.

4. Četrti dan dobi svoje »prebivalce« najprej nebesni obok: sonce, mesec in zvezde.

Zakaj imata sonce in predvsem mesec prednost v stvarjenju? Luna ima lepo navado, da spreminja svoj videz in celo izginja na določene presledke. Zato so Judje merili čas po luninih mesecih, ki so jih delili na četrtine. Spodobilo se je torej, da Bogu pripišejo ta odlični pokazovalec časa.

5. Zatem so napolnjena prostranstva, ki so bila ustvarjena drugi dan: morje z ribami, nebo s pticami.

6. Šesti dan pridejo na vrsto

živa bitja — in še prav posebej človek — ki napolnjuje »suho«, trdno zemljo. To je veliko za en dan!

7. Sedmi dan pa je Bog počival ...

Na tako nazoren način je torej hotel pisatelj podati ljudem resnico o stvarjenju sveta. Zato jo je dal v okvir, v ljudsko pripoved. Razumljivo, da se je opiral na takratno pojmovanje: zemlja je krožnik obkrožen z vodo, zvezde so nabodene na oblok, važnost sonca in meseca itd. Če bi drugače pisal, bi po nepotrebnem vznemirjal bralce.

»Svetopisemski pisatelj ni nameraval znanstveno podati notranjega sestava vidnih stvari in popolnega opisa stvari. Svojim rojakom je hotel predvsem dati poljudno znanje. Zato je uporabil, kolikor se je dalo, ljudski jezik svoje dobe in ga prilagodil mislim in razumskim sposobnostim sodobnikov.«

Po vsem tem vidimo, da znanost ne more računati s trajanjem ali časovnim razporedom pisatelja 1. Mojzesove knjige. Toliko bolj, ko se niti danes ne ustavlja ob dejstvu, da ljudje še vedno govorijo o dviganju sonca, o nebesnem oboku in poklanjajo več pozornosti luni kot vsem zvezdam skupaj. V teh stvareh ni mogoče nesoglasje med znanostjo in vero.

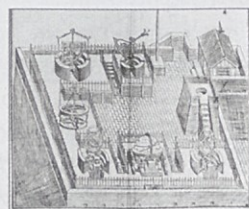
Na žalost veliko ljudi jemlje kot razodete resnice stvari, ki so samo prilagoditev mišljenju določene dobe. Spominjajo se pripovedovanja iz otroških let, ko še niso mogli razlikovati vere od tistega, kar ne spada k veri. Morda je kdo nehote tudi zlorabljal njihovo otroško domišljijo in jim v pripovedovanju preveč poudarjal podrobnosti.

Pozneje bomo imeli še prili-

ko, da izluščimo iz ljudskih pripodob službeni nauk Cerkev, ko bomo govorili o stvarjenju človeka in o izvirnem grehu. Tudi tam bomo videli, s kakšno razsodnostjo se je treba lotevati branja in preučevanja besedila Sv. pisma.

Dalje prihodnjič

*Križem
po vetu
in času*

Ljubljani rojeni AVGUŠTIN HALLERSTEIN, čigar oče je bil lastnik mengeškega Ravbarjevega gradu, **je leta 1746 postal predsednik astronomskega urada v Pekingu na Kitajskem**. V Parizu je prvi objavil podatek o številu in priraščanju prebivalstva na Kitajskem. **Sanjal je tudi, kako bi kitajskega cesarja spreobrnil v katoliško vero.**

Ko so kopali temelje za cerkev na SVETI GORI na Primorskem, so odkopali kamnito ploščo z latinskim napisom: **»Veseli se, milosti polna, Gospod je s Teboj, blagoslovljena med ženami.«**

Ljubezen daje pomen, moč in zasluženje

13 .12.1936. **Spoved pred Jezusom**

Ko sem pomislila, da že tretji teden nisem bila pri spovedi —sem se razjokala, ker sem videla grešnost svoje duše in nekatere težave. Pri spovedi nisem bila zaradi spleta nastalih okoliščin. Na dan, ko je bila spoved, sem ležala. Drugi teden je bila spoved popoldne, jaz pa sem dopoldne odpotovala v bolnišnico. Danes popoldne je prišel v mojo sobico oče Andrasz in sedel, da bi se spovedala. Na začetku ni rekel niti besede. Silno sem se razveselila, ker sem se zelo želela spovedati. Kot vedno sem mu razkrila vso svojo dušo. Odgovoril mi je na vsako malenkost. Počutila sem se zelo srečno, da sem tako lahko vse povedala. Za pokoro mi je naložil *litanije imena Jezusovega*. Ko sem hotela predstaviti težave, ki jih imam, ko molim te litanije, je vstal in mi podelil odvezo. Nenadoma je iz njegove postave začela vreti velika svetloba in videla sem, da to ni bil oče Andrasz, ampak Jezus. Njegovo oblačilo je bilo belo kot sneg in takoj je izginil. V prvem trenutku sem bila nekoliko vznemirjena, a kmalu je moja dušo prežal nekakšen mir; opazila sem, da Jezus prav tako spoveduje kakor spovedniki, vendar je moje srce med to spovedjo prevevalo nekaj nenavadnega. V prvem trenutku nisem mogla razumeti, kaj to pomeni.

16.12.1936. Današnji dan sem darovala za Rusijo, vse svoje trpljenje in molitve sem podarila za to ubogo deželo. Po svetem obhajilu

mi je Jezus rekel: **Ne morem več prenašati te dežele. Ne zadržuj mi rok, moja hči.** Spoznala sem, da bi bil brez molitev Bogu zvestih ta narod že uničen. Kako trpim zaradi naroda, ki je Boga pregnal s svojih meja!

Neizčrpani izvir božjega usmiljenja — razlij se na nas! Tvoja dobroti nima meja. Utrdi, o Gospod, moč svojega usmiljenja nad breznom mojega ubožstva, saj v svojem usmiljenju nimaš meja. Čudovito in

nedosegljivo je tvoje usmiljenje, ki vzbuja začudenje človeškega in angelskega razuma.

Angel varuh mi je priporočil moliti za nekoga — in zjutraj sem zvedela, da gre za človeka, ki je v tem trenutku začel umirati. Na čudovit način mi Gospod Jezus daje spoznati, kdo potrebuje moje molitve. Posebej prepoznam, kdaj moja molitev potrebuje duša umirajočega. Zdaj se to dogaja pogosteje kakor prej.

Gospod Jezus mi je dal spoznati, kako zelo mu je ljub tisti, ki živi po božji volji; tak daje Bogu največjo čast...

Danes sem spoznala: četudi bi

nič ne naredila od tega, kar mi Gospod naroča, me bo nagradil, kakor da bi vse izpolnila, ker vidi namen, s katerim začnjam; in čeprav bi me danes vzela k sebi, to delo ne bo utrpelo nobene škode, ker je on sam Gospodar —tako dela kakor tistega, ki ga uresničuje. Na meni je le, da bi ga ljubila do norosti, vsa dela so pred njim samo kapljica, ljubezen daje pomen, moč in zasluženje. V moji duši je razkril široka obzorja —ljubezen izravna prepade.

17.12.1936. Današnji dan sem darovala za duhovnike; ta dan sem — zunanje in notranje — veliko več trpela, več kot kadar koli. Nisem vedela, da je mogoče v enem samem dnevu toliko pretrpeti. Trudila sem se opraviti molitveno uro, v kateri je moja duša okusila bridkosti vrta Getsemani. Bojujem se, oprta na njegovo roko, čisto sama proti vsem težavam, ki stoje pred menoj kot nepremagljive. Vendar zaupam v moč njegovega imena in se ničesar ne bojim.

V tej osamljenosti je sam Jezus moj učitelj. On sam me vzgaja in poučuje; čutim, da sem pod njegovim posebnim delovanjem. Zaradi svojih nepojmljivih načrtov in nedoumljivih božjih sklepov se z menoj združuje na poseben način in mi dovoljuje prenikniti v nepojmljive skrivnosti. Je to skrivnost, ki me povezuje z Gospodom, skrivnost, za katero nihče ne more vedeti, celo angeli ne; in čeprav bi hotela povedati, ne znam tega izpovedati, a vendar živim in bom iz tega večno živela. Ta skrivnost me dela različno od drugih oseb tu na zemlji in v večnosti.

Svetli in prekrasni dan, v katerem se uresničijo vse moje želje, o željno pričakovani dan, ki boš poslednji v mojem življenju! Veselim se te poslednje črte, ki jo bo moj božji umetnik naredil na moji duši ter ji tako

navrgel posebno lepoto, po kateri se bom razlikovala od drugih duš. O veliki dan, v katerem se bo v meni utrdila božja ljubezen! Na ta dan bom prvič zapela pred nebesi in zemljo pesem nepojmljivega Gospodovega usmiljenja. To je moje delo in poslanstvo, ki mi ga je Gospod namenil od stvarjenja sveta. Da bi pesem moje duše bila prijetna presveti Trojici, vodi in oblikuj mojo dušo ti sam, o božji Duh. Oborožujem se s potrpežljivostjo in čakam na tvoj prihod, usmiljeni Bog. V trenutku strašne bolečine in smrtnega strahu bolj kot kadar koli zaupam v tvoje brezdanje usmiljenje in te želim spomniti, usmiljeni Jezus in dobri Odrašenik, na vse tvoje obljube, ki si mi jih dal.

Danes zjutraj sem imela prigo do. Ura se mi je ustavila in nisem vedela, kdaj moram vstati. Žal pa mi je bilo opustiti sveto obhajilo. Bilo je tako temno, da se nisem mogla znati, kdaj je treba vstati. Oblekla sem se, opravila premišljevanje in odšla v kapelo, a vse je še bilo zaprto in povsod tiho. Potopila sem se v molitev, posebej za bolnike. Zdaj vidim, kako zelo bolniki potrebujejo molitev. Končno je bila kapela odprta. S težavo sem molila, ker sem se počutila zelo izčrpano, a takoj po svetem obhajilu sem se vrnila v svojo samoto. Tedaj sem zagledala Gospoda, ki mi je rekel: **Vedi, moja hči, da mi je žar tvojega srca prijeten, in kot se ti goreče želiš z menoj združiti v svetem obhajilu, tako se ti tudi jaz želim popolnoma izročiti; za nagrado za tvojo gorečnost si odpočij ob mojem Srcu.** Ta trenutek se je moja duša potopila v njegovo bistvo kakor kaplja v brezdanjem oceanu. Tonem v njem kot v svojem edinem zakladu; nenadoma sem spoznala, da Gospod dopušča težave zaradi svoje večje slave.

18.12.1936. Danes mi je bilo hudo, ker me že ves teden nihče ni obiskal. Ko sem Gospodu potožila,

mi je odgovoril: **Mar ti ne zados-tuje, da te vsak dan obiščem?** Opravičila sem se Gospodu in moja težava je prešla. Bog, moja moč, ti mi zadostuješ!

Nocoj sem spoznala, da nekdo potrebuje mojo molitev. Goreče sem molila, toda čutila sem, da je to premalo, zato sem dlje vztrajala v molitvi. Naslednjega dne sem zvedela, da je prav v tem času nekdo začel umirati in je umiral do jutra. Spoznala sem, kako težak boj je prestal. Čudovito mi daje Gospod Jezus spoznati, da umirajoči potrebuje mojo molitev. Živo in jasno čutim dušo, ki me prosi za molitev. Nisem vedela, da obstaja takšna povezanost med dušami. O tem mi pogosto govori moj angel varuh.

Malo Dete Jezus pri sveti maši je radost moje duše. Pogosto ne obstajajo razdalje, vidim nekega duhovnika, ki ga privabi. Z velikim hrepenjem pričakujem praznik božjega rojstva, pričakovanje doživljam z najsvetejšo Materjo.

Večna luč, ki prihajaš na zemljo, razsvetli moj razum in okrepi mojo voljo, da v času težkih preizkušenj ne bom omagala! Naj tvoja luč prežene vse sence dvomov, naj tvoja vsemogočnost deluje po meni. Zaupam vate, o neizmerna luč. Ti, Dete Jezus, si mi vzor v izpolnjevanju volje tvojega Očeta, ko si rekel: »Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo.« — Stori, da bi tudi jaz v vsem zvesto izpolnjevala božjo voljo. Božje Dete, daj mi to milost.

Moj Jezus, moja duša goreče hrepeni po dnevih preizkušenj, toda v temini moje duše me ne puščaj same, ampak me močno drži ob sebi, postavi stražo mojim ustnicam, da bi bil vonj trpljenja znan in prijeten le tebi.

Usmiljeni Jezus, s kakšnim hrepenjem si hitel v dvorano zadnje večerje, da bi posvetil hostijo, ki naj bi jo prejela v svojem življenju. Ti, Jezus, si se hotel naseliti v mojem srcu. Tvoja živa kri se združuje z

mojo krvjo. Kdo bo doumel to tesno povezanost? Moje srce zaklepa vase Vsemogočnega, Brezmejnega. Jezus, podeljui mi svoje božje življenje, naj se tvoja čista in plemenita kri z vso močjo pretaka v mojem srcu. Vse svoje bitje ti izročam, spremeni me v tebe in me naredi sposobno v vsem uresničevati tvojo sveto voljo in te ljubiti. Dobri moj Ženin, ti veš, da moje srce ne pozna nikogar, razen tebe. V mojem srcu si odprl nenasično globino ljubezni do tebe. Od prvega trenutka, ko sem te spoznala, te je vzljubilo moje srce in se je potopilo vate kakor v svoje edino bogastvo. Tvoja čista in vsemogočna ljubezen naj bo spodbuda za dejanja. Kdo more razumeti in doumeti globino usmiljenja, ki izvira iz tvoje-ga Srca?

Izkusila sem, koliko nevoščljivosti je celo v duhovnem življenju. Spoznavam, da je malo resnično velikih duš, ki bi prezirale vse, kar ni Bog. Duša, ne najdeš lepote razen pri Bogu. Kako krhek je temelj, če se povišuješ na račun drugih! Kakšna škoda!

19.12.1936. Danes zvečer sem v svoji duši začutila, da nekdo potrebuje mojo molitev. Takoj sem začela moliti; nenadoma notranje spoznam in začutim duha, ki me za to prosi; molim tako dolgo, da se umirim. Velika pomoč za umirajoče je v tem rožnem vencu. Pogosto molim po spoznanem namenu, vedno tako dolgo molim, da v svoji duši spoznam, da je molitev učinkovala.

Dalje prihodnjč

**»BOG je podoben
studencu,
iz katerega vsakdo
zajema, kolikor drži
njegova posoda.«**

Sv. Janez od Križa

P. PIJ – SVETNIK

Množica na Trgu sv. Petra v Vatikanu 16. junija 2002, ko je Janez Pavel II. proglasil p. Pija za svetnika

Skozi dve leti je »Duhovno življenje« objavljalo življenjepis tega svetnika v podlistku iz knjige »Pater Pij, stigmatik današnjega časa«. Čeprav gre za delo iz leta 2005, se življenjepis konča z njegovo smrtjo, s poglavjem o vprašanju njegovega svetništva (DŽ št.8-9), ne omenja pa niti začetka kakšnega procesa za uradno priznanje njegove svetosti. Danes vemo, da je bil p. Pij 2. maja 1999 proglašen k blaženim in 10. junija 2002 k svetnikom. In da obhajamo njegov god 23. septembra, na dan smrti, ki je tudi dan njegovega rojstva za nebesa.

VATIKAN, 16. junija 2002. – **Kanonizacija p. Pija.** - Janez Pavel II. je daroval sveto mašo ob desetih pred množico 300.000 ljudi, ki je napolnila Trg svetega

Petra in okoliške ulice, da je prisotna na kanonizaciji blaženega p. Pija de Pietrelcina (prej Francesco Forgione), duhovnika reda manjših bratov kapucinov. Pri slovesnosti sta bili navzoči obe osebi, ki sta čudežno ozdraveli na njegovo priprošnjo, ena l. 1992 in druga l. 2000.

V homiliji je dejal papež, da so Jezusove besede njegovim učencem »Moj jarem je sladek in moje breme je lahko« »čudovita sinteza življenja p. Pija de Pietrelcina, ki ga danes proglašamo za svetnika. Evangeljska podoba 'jarem' spominja na številne preizkušnje, ki jih je moral ponižni kapucin iz San Giovanni Rotondo pretrpeti. (...) Življenje in poslanstvo p. Pija je dokaz, da se križi in trpljenje, če jih sprejmemo z ljubeznijo, spremenijo v pot k svetosti za izbrance.

P. Pij je bil velikodušen delavec Božjega usmiljenja, saj se je razdal vsem za duhovno vodstvo in še posebej tistim, ki so ga hoteli imeti za svojega spovednika. Prav spovedovanje je bila tipična karakteristika njegovega apostolata, ki je pritegnila mnogo vernikov v samostan San Giovanni Rotondo, »je v nagovoru dejal papež in dodal, da je šel tudi on k spovedi k temu redovniku. »Čeprav je nenavadni spovednik navidez ravnal z verniki strogo, so se ti, kadar so se zavedli pogubnosti greha in prišli do iskrenega kesanja, skoraj vedno vrnilo za miroljuben prejem zakramentalnega odpuščanja.« Še je prosil, »da bi njegov zgled vzpodbudil duhovnike, da bi vedno radi spovedovali.«

Sveti oče je poudaril, da je »korenina takšnega duhovnega

»Prosrite in se vam bo dalo!«

Pogovor s s. **Marijo Katarino Ambrož**, opatinjo slovenskih klaris ob 800-letnici reda ubogih sester sv. Klare

Kaj je namen, duhovnost, srčika karizme vašega reda?

Naše življenje je povsem molitveno in temelji na korenitem izpolnjevanju evanĝeljskih svetov v najvišjem uboštvu, sestriški ljubezni in edinosti, preprostosti, skromnosti, veselju; v popolni zvestobi Cerktvi. Posebej častimo Najsvetejše in božjo Mater Marijo.

Sv. Frančišek je evanĝelij oznanjal, sv. Klara pa je v istem duhu uboštvu in popolne predanosti Bogu vse življenje posvetila molitvi.

800 let je že minilo od ustanovitve reda ubogih sester sv. Klare oz. klaris. V čem je vaš red aktualen tudi danes?

Mislím, da naš način življenja odgovarja najgloblĝjemu teženju človeške narave po gledanju Boga. Greh je v nas uničil zelo veliko, ni nam pa vzel hrepenenja po sreči, po ljubezni – po Bogu, ki je brezmejna blaženost. V posnemanju Kristusamolivca doživljamo polnost, ki jo daje samo Gospod v globokem srečanju z Njim. Dolžnost človeštva

je, da Boga častimo in prosimo za njegove milosti. Tudi številne prošnje za molitev kažejo na potrebnost naše karizme.

Imate štiri redovne obljube. Kakšen je njihov pomen?

Redovne obljube, ki jih imajo nekateri za breme, so božje vezi, ki nas notranje osvobajajo. Z njimi se v lju-

življenja tega svetnika v intimni in neprekinjeni zvezi z Bogom, njih priče pa so dolge ure, ki jih je preživel v molitvi. (...) Ta osnovna značilnost njegove duhovnosti je tudi v 'molitvenih skupinah', ki jih je ustanovil, saj nudijo Cerktvi in družbi odlično pomoč nepretrgane in zaupljive molitve. Pater Pij je povezoval molitev z intenzivno dobrodelno dejavnostjo, katere najboljši dokaz je 'Hiša lajšanja trpljenja'. Molitev in krščanska ljubezen – je zaključil – je konkretna sinteza učenja p. Pija, ki je danes spet ponujena vsem«.

Po sveti maši in predno je molil Angel Gospodov je papež pozdravil vse, ki so prišli na slovesnost: kardinale, škofo, glavnega patra kapucinov, redovne brate p. Pija, pa tudi civilne in vojaške oblasti.

»Nikakor ne smemo pozabiti – je dodal – romarjev, ki so se zbrali na tem Trgu in ulicah, posebno tistih, ki so morali vzdržati in prebiti toliko časa stojé. Prav tako pozdravljam vernike, ki so zbrani v San Giovanni Rotondo in vse, ki so se nam pridružili po televiziji. Vzpodbujam vsakega posebej, da vztrajno hodi po sledéh p. Pija de Pietrelcina. Nazadnje je na 'papamobilu' prevozil Trg svetega Petra in avenijo Via della Conciliazione, da je pozdravil desetine tisočev vernikov, ki so prišli iz vseh koncev Italije in drugih dežel in so morali prenašati višjo vročino od 35 stopinj Celzija. Množico so morali močiti z vodo s pomočjo brizgalnih cevi, da so preprečevali pojav sončarice ali možnih onesveščenj.

+

Izkop njegovih zemeljskih ostankov. Tisoči vernikov iz vse Italije so se 24. aprila 2008 zgrnili v San Giovanni Rotondo, da

so molili pred zemskimi ostanki p. Pija, ki so jih izkopalí in izpostavili ob priliki 40-letnice smrti. Več kot 750.000 vernikov, zlasti Italijanov, je zaprosilo, da bi počastili njegovo truplo, ki je bilo izpostavljeno skozi eno leto, kot so poročali frančiškani, ki so bili zadolženi za varnost te relikvije.

Slovesnost se je začela s slovesno sveto mašo kardinala in prefekta vatikanske kongregacije za kanonizacijo svetnikov v cerktvi Santa Maria delle Grazie, katere se je udeležilo 15.000 vernikov. Ostanki so bili izstavljeni v žari v samostanski kripti.

KONEC

bezni celostno izročimo v last Bogu in hodimo za Jezusom, ki je bil čist, ubog, pokoren in še vedno ostaja v klavzuri svete evharistije.

Slovinci imamo čudovit izraz, ki ga nima noben drug jezik: ubog. Resnično ubog je tisti, ki je tudi ubogljiv. Če si tako ubog, da si tudi ubogljiv, si lahko vedno v Bogu in to je popolna sreča.

Redovne zaobljube so dogovor ljubezni. Kristus nas je poklical in mi lahko odgovorimo na njegovo povabilo tako, da mu podarimo vso ljubezen, celo srce. Ko vse svoje podarim Kristusu in mu v celoti pripadam, mi tudi on dá vse svoje. Tako na čisto poseben način pripadam Cerkvi, ki je moja družina.

Ko sem šla v samostan, so rekli: »Ti greš v kloster, pa tako rada imaš otroke!?!« Želela sem imeti veliko družino in jo imam. Vsi, ki so odrešeni s Kristusovo krvjo, so na poseben način moji in njemu izročam vse svoje brate in sestre. Tako v popolni podaritvi njemu doživljam čudovito svobodo Kristusove izvoljenke.

In obljava klavzure, ki je najmanj razumljena. Zakaj živite tako korenito ločene od sveta?

Ta ločenost je nujno potrebna, če hočemo živeti kontemplativno življenje. Čeprav je Jezus enega bistva z Očetom, je vstopil v klavzuro človeškega telesa in se ponižal, da nas je prišel odrešiti. V klavzuri človeškega telesa je živel med nami, neskončno sveti Bog, kot Bogočlovek. V klavzuri križa nas je odrešil in že skoraj 2000 let ostaja v klavzuri sv. evharistije. In me imamo privilegij, da smemo biti ob njem, pred Najsvetejšim dan in noč, z Bogom pod isto streho. To je dar, neizmerna milost!

Klavzura je zame izjemen dar: deliti smem zaprtost z evharističnim Gospodom, ki je tako zapuščen v ujetništvu svoje neskončne ljubezni. Klavzura ni zapor, ampak brezmejna svoboda! V samoti se naše oko širi v

pogled ljubezni, ki gleda Boga že tu na zemlji.

Kako izkušate svojo navzočnost v svetu, ko ste pravzaprav ločene od sveta?

Od sveta se nismo ločile, da bi iskale svoj mir, ampak zato, da smo lahko bliže Bogu. Tako smo bliže tudi vsem ljudem, dejansko smo v srcu Cerkve, v srcu samega Boga in lahko objemamo vse v njem.

Sv. Klara

In kako živite v taki svežini življenja na tako majhnem prostoru?

Kako je mogoče, da je v majhnem koščku kruha Kralj vsega veseljstva?! Če si z njim, ne potrebuješ veliko prostora. Zelo malo potrebujemo, da smo srečni, hkrati pa ogromno. Potrebujemo Boga, če imamo Boga, imamo vse.

Ko pripovedujete o vašem življenju, je tako, kot da bi poslušali

hvalnico božji previdnosti.

Sveta Klara si je pri papežu Inocencu IV. izbojevala potrditev svojega vodila, ki predpisuje skrajno uboštvo. Bila je prepričana, da če Bog »oblači ptice pod nebom«, bo skrbel tudi za nas. To resničnost doživljamo vsak dan. Res je, da živimo skromno, imamo pa zmeraj zadosti in več, kot je treba. Bog za nas čudovito skrbi.

Iz Zagreba smo pred 34 leti prišle v Nazarje tri nune. 'krevljaste', denarja smo imele za 600 evrov, tri lonce in obleko, nič drugega. Bratje so nam dali opuščen cvetličnjak, ki smo ga podrli in s pomočjo številnih dobrotnikov postavili samostan. Včasih je bilo treba plačati račun, pa dva dni pred tem še nisem imela s čim plačati. Pa sem prosila: »Moj Gospod, pomagaj.« In je nekdo prinesel ...

Življenje v zaupanju v božjo previdnost daje človeku notranjo svobodo. To zaupanje pa izključuje našo lenobo. Pridno in vestno delamo, za drugo poskrbi Bog.

Za življenje redovnih obljub je najprej potrebna daritev, šele

potem pride svoboda.

Znano je, da se »brez muje še čevljev ne obuje«. Ljudje si za trenutek slave prizadevajo leta in leta, trenirajo, se marsičemu odpovedo, za duhovno pa je tolikokrat vse pretežko. Vendar vse to, čemur se mi odpovemo, ni omembe vredno v primerjavi s tem, kar dobimo: notranjo svobodo, mir srca in veliko veselje, ker smemo v celoti pripadati Bogu, ki je »edini bil, ki je in ki bo« in ki nam za našo majhno daritev daje

toliko milosti ter nam izkazuje svoje brezmejno usmiljenje.

Zakaj živite v tako skromnih razmerah, čeprav bi lahko živele udobneje, manj spokorno?

Redovno življenje je vedno odgovor na božji klic, odgovor na klic večne Ljubezni. Če me povabi za seboj Gospod, ki se je zame neskončno ponižal, kako naj mu služim v ugodju?

Velik poudarek dajete tudi postu.

Naša narava je po grehu nagnjena k slabemu – in če hočemo živeti po božjih zapovedih, se moramo bojevati s seboj. Molitev, pokora in post so zato nujno potrebni. Po njih dobivamo nova spoznanja, spoznavamo sebe in smo bolj razumevajoči in usmiljeni do drugih; odpirajo se nam nova duhovna obzorja, duša dobiva krila in voljo za krepostno življenje ...

Kakšen je vaš dnevni red?

Vsak dan začnemo in končamo z molitvijo, da je vse Bogu posvečeno. Molitev, delo, razvedrilo in počitek se skladno menjavajo. Poleg skupnih molitev (okrog 8 do 9 ur) ima vsaka sestra še uro češčenja – imamo namreč nepretrgano adoracijo, 24 ur dnevno.

Je težko toliko časa moliti?

Ne. Molitev nam mora postati kakor dihanje duše. Pri molitvi namreč niso bistvene besede, ampak mora predano srce svojega Stvarnika poslušati in mu 'govoriti'. Resnično ljubeč pogovor z Bogom je vedno prekratek ... Seveda pa se moramo naučiti tako moliti.

Molite tudi ponoči. Zakaj je potrebno vstajati ponoči in moliti?

Kontemplativni redovniki skrbimo, da hvalnica Bogu nikoli ne preneha. Naša ura je čudovita: opolnoči se zberemo v kapeli in molimo do

dve uri. Vsakonočna molitev je posebna dediščina našega reda, izreden dar. Pri nočni molitvi je pogovor z Gospodom globlji in prisrčnejši; on pa nam deli tudi posebne milosti.

Je pa hkrati tudi prošnja za vse človeštvo, prošnja za njegovo usmiljenje. Ponoči so stiske še večje, veliko je greha in hudega. Treba je zadoščevati, prositi ...

Moramo se darovati za narod. Vaša daritev je tudi nenehna molitev.

Gotovo, da moramo za svoj narod moliti prav posebej. Glede na sedanje stanje bi se morali tega bolj zavedati vsi kristjani. Molitev je naša posebna karizma. Jezus je rekel: »Prosrite in se vam bo dalo! Iščite in boste našli! ...« (Lk 11,9) Pridružite se nam v vztrajni in zaupni molitvi in prošnji, da se nas Gospod usmili.

Frančišek živi in oznanja evangelij v svetu, Klara pa ga pri vsem tem podpira z molitvijo. Nekaj takega naj bi bila tudi nova evangelizacija?

Oznanjevanje, delovanje mora biti vedno podprto z molitvijo. Tudi pri novi evangelizaciji ne bo veliko uspehov, če ne bomo molili. »Brez mene ne morete ničesar storiti ...« (Jn 15,5), govori Gospod. Samo on lahko daje razsvetljenje in odpira srca ...

Kako iz samostana vidite rane Cerkve na Slovenskem?

Cerkev je Kristusovo skrivnostno telo, ki je tudi danes bičano in križano ... Pripadam temu telesu in moram narediti vse, kar morem, da prosim božjega usmiljenja in tudi razsvetljenja za druge.

Kristus je žaljen, ljudje so razočarani, pohujšani. Čim težje je stanje, tem bolj aktualen je naš red. Najbolj preprosto se je pohujševati in kritizirati. Kaj pa naredim jaz? Lahko je popolna tema, a če prižgem eno svečko, ni več popolnoma temno.

Prižgimo vsak svojo lučko vere in zaupanja v Gospoda!

Kristus je edini Odrešenik in Kristus ostane. Moja vera ne sloni na nikomer drugem kot na Kristusu. Moja vera, moje upanje je Kristus sam. Držimo se Kristusa in Marije!

Odprle ste tretji samostan. Kako je prišlo do odločitve za samostan v Prekmurju?

Laninase obiskal murskosoboški škof dr. Peter Štumpf in nas prosil, da bi prišle v njihovo škofijo. V prošnji nam je tako jasno osvetlil stanje v soboški škofiji, da po molitvi in premišljevanju nobena od sester ni mogla reči ne. Moramo iti tja! Prekmurci – 'malo odrinjeni', v težkih razmerah zaradi raznarodovanja, različnosti ver, jezika, kultur, novih duhovnih tokov ... – so naši ljudje! Potrebujejo dom, kjer so sprejeti, kjer jih Nekdo vedno pričakuje z neskončno ljubeznijo, kjer so vedno doma, kjer so ljubljene, kjer lahko tudi odložijo svojo bolečino. Že prihajajo. Vsak dan se nam že zjutraj pri maši pridruži okrog 20 vernikov; radi pridejo tudi v nedeljo, ko imamo izpostavljeno Najsvetejše.

Škof je na Klarinem dnevu rekel, da boste odprle »duhovno ambulanto« za murskosoboško škofijo.

Ko so bili slovenski škofje na obisku *ad limina*, jim je papež priporočil, naj ima vsaka škofija kapelo, središče, kjer bo Jezus trajno izpostavljen v češčenje. Zato nas je soboški škof povabil v Turnišče. Podarili so nam še ne do konca obnovljeno nekdanje župnišče, pri obnovi katerega je sodelovala celotna škofija.

»Duhovno ambulanto«, kapelo in samostan Marije, Matere Cerkve, smo odprli 28. rožnika, na zlati življenjski jubilej soboškega ordinarija dr. Petra Štumpha. Isto večno luč, ki jo je moral pred 68 leti kot kaplan ugasniti, je ob blagoslovitvi samos-

tana prižgal škof dr. Jožef Smej. Jezus zdaj tu pričakuje tudi vas, da vam podari svojih milosti.

Kako so vas medse sprejeli Prekmurci?

Neverjetno odprto in s prekmurško dobrohotnostjo. Vesele smo, da smo tu, pri turniški Mariji.

In še misel za konec ...

V imenu sester se iskreno zahvaljujem vsem, ki nas spremljate s svojo dobrotljivostjo že 34 let, odkar smo v Sloveniji. Bog povrne vsem, ki ste sodelovali pri gradnji samostana v Nazarjah, pri obnovi v Dolnicah in v Turnišču. Vsak dan prosimo za vas vse, naj vam Gospod po priprošnji Marije, Kraljice Slovencev, povrne s svojo milostjo in blagoslovom.

V molitvi pa se spominjamo tudi vseh drugih. Vse povabim: z veseljem služimo Gospodu, v temi prižigajmo luč in prinašajmo upanje! Kristus, naš Odrešenik, Gospodar časov in zgodovine, ostaja vedno z nami in z nami je tudi njegova Mati. Oklenimo se ga z vsem srcem in hodimo za njim v Marijinem varstvu – in ničesar se nam ne bo treba bati. Naj bo On vse naše upanje in vsa naša ljubezen!

Pogovarjala se je

Jana Podjavoršek – Iz Družine

»EDINA REŠITEV za narod in državo je v povratku k resnici, vestnosti in poštenosti... Laž je neločljivo spojena z vsem komunističnim gibanjem. Za vsako zimo pride pomlad, tudi za nočjo našega naroda bo zažarelo jutro svobode in veselja.«

Prof. Ivan Dolenc
l. 1943 v Kostanjevici

Skromna zahvala Milana Povšeta, župnika

Zahvala v prvi vrsti ljubemu in neskončno usmiljenemu Bogu in vsem, ki so me spremljali v teh mesecih moje devetdesetletne obletnice rojstva ter šestdesetletnice duhovništva in me omenjali z resnično ljubeznijo v Oznanilu, v Duhovnem življenju in v Svobodni Sloveniji. Pristrčna hvala!

Je res velika skrivnost, da sem dosegel ta jubilej, ki ga mnogim ni bilo dano doseči.

V svet sem bil poklican na dan mučenke svete Lucije, 13. decembra 1921, v trebanjskem Baragovem gradu in bil že po dveh dneh krščen v župni cerkvi. Po enem letu in pol sem se že preselil z vso družino v bližnje Novo mesto. Tu sem preživel razvojno obdobje in bil čez nekaj let potrjen za ministranta v slavnem kolegialnem kapitulju. Rastel sem še s petimi bratci in s tremi sestricami.

Po ljudskošolskih letih in srednjemeščanski šoli sem nadaljeval s študijem na Srednjetehtnični gradbeni šoli v Ljubljani in jo končaval že v zadnjih mesecih, a ne dokončal. Komunistična »Osvobodilna fronta« je dajala italijanskim okupatorjem povod, da so tiste, ki smo odklanjali partizanstvo, brezbožni komunizem, z racijami na tisoče nalagali na tovrne vagone in nas pošiljali v zloglasno internacijo Gonarsa in drugih taborišč v trpljenje in smrt od lakote.

Vse to se je končalo šele ob kapitulaciji Italije 8. septembra 1943. Po vrnitvi v rojstno domovino Slovenijo sem vstopil v domobranske vrste, v zavesti, da je v njih moje pravo mesto.

V prvih urah meseca maja 1945, ob koncu druge svetovne vojne, je spoznaval naš ubogi narod, da je bil izzigran od Angloamerikancev in prodan komunizmu v sužnost skoraj do zadnjih let prejšnjega stoletja. Po božji milosti, ki me je vedno spremljala, sem 3. maja 1945 zapuščal domovino s prijateljem domobrancem Bojanom Maršičem, s kolesom, brez odobritve odgovornih tehničnega bataljona. Šla sva skozi Kranj, Tržič in Ljubelj skupaj z množico umikajoče se nemške vojske in slovenskih beguncev. Tako sem se rešil vračanja z domobranci v Jugoslavijo in pokola, o katerem se takrat še ni govorilo. Pot je vodila skozi razrušeni Celovec in se nadaljevala ob Vrbskem jezeru do Beljaka, medtem ko so angleške sile zasedale te kraje. Zbrala se je kar velika skupina beguncev. Že po petih dneh nas je presenetil odhod proti Italiji na angleških vojaških kamionih. Vsi smo prišli srečno in varno preko gorá v Udine.

V tem mestu smo živeli teden dni v neki negotovosti, ki pa se

je razblinila, ko smo zvedeli, da gremo v Monigo ob Trevisu. Ob koncu tragičnega maja je prišla strahotna vest v naše taborišče o predaji prvih transportov slovenske domobranske vojske komunističnim zločincem. Kdo bi pričakoval to zavratno izdajo opevanih »zaveznikov«? Prav v tistih urah neutolažljive žalosti sem se odločil, da podarim preostalo življenje duhovništvu. Tako sem se odločil, da se zahvalim Bogu, ker me je rešil gotove smrti, pa tudi, da postanem duhovnik namesto mojega brata Florjana, bogoslovca, ki so ga takrat ubili komunisti. V letu in pol begunskega življenja v taboriščih Monigo in Servigliano sem dopolnjeval dolžne izpite na slovenski begunski gimnaziji in nazadnje prišel do mature. Tako sem v jeseni leta 1946 vstopil v slovensko begunsko semenišče, ki je bilo takrat v Briksnu na Južnem Tirolskem.

Teža študija me ni omajala, kljub šibki podlagi sem vztrajal. Po drugem letu bivanja v semenišču nas je doletela izselitev iz Briksna v Neapelj in od tam s slovenskimi begunci v Argentino. Po posredovanju izseljenskega duhovnika Janeza Hladnika nam je predsednik general Perón omogočil vselitev v Argentino. S posredovanjem Vatikana smo mogli nadaljevati s študijem v begunskem semenišču v mestu San Luis, kamor nas je povabil škof Antonio Emilio Di Pasco. V vsem času študija je v ekonomskem pogledu skrbel za semenišče naš begunski škof dr. Gregorij Rožman. On nas je podpiral z darovi, ki jih je prejemal v obliki nabirk ob njegovem misijonskem delovanju (misijoni, duhovne vaje, duhovne obnove ipd.).

V letu 1951 nas je doletelo nepričakovano slovo iz San Lu-

isa. To se je zgodilo kot posledica neke zahteve škofa Di Pasca, ki bi omejila neodvisnost begunskega semenišča. Čeprav je bila preselitev naporna, je bila previdnostna, saj smo se naselili v Adrogué, v

Škof dr. Gregorij Rožman po posvetitvi Milana Povšeta v duhovnika
Zgoraj: Novomašnik Milan Povše

okolico argentinskega glavnega mesta, kjer se je naselilo tudi največ Slovencev. V skromnih razmerah sem ob koncu 1951. z desetimi tovariši dopolnjeval priprave na posvečenje, ki se je končno uresničilo v nedeljo, 13.

januarja 1952, v baziliki Marije Pomočnice v Ramos Mejii po rokah našega dobrega begunskega očeta, škofa dr. Gregorija Rožmana, v prisotnosti mnogih slovenskih duhovnikov in vernega ljudstva, bivših beguncev.

Prvo sveto mašo sem daroval v cerkvi Naše Gospe de la Guardia v Floridi v nedeljo, 3. februarja, po posredovanju prijatelja duhovnika Albina Avguština. Po dobrem mesecu, 8. marca, sem nastopil kot kaplan v župniji sv. Jožefa v prestolnem mestu La Plata, v provinci Buenos Aires. Že v prvih dneh aprila pa sem bil imenovan za župnijskega upravitelja obubožane župnije sv. Roze iz Lime, ob obronku mesta, kjer sem pastiroval do 29. maja 1973.

V letu 1960 sem zaradi bolj-ših razmer v Jugoslaviji, v odnosu do beguncev po svetu in njihovih sorodnikov doma, prišel do tega, da imam možnost in zato tudi dolžnost, da še enkrat vidim svoje starše in se od njih poslovim. Odpotoval sem v Evropo in obiskal najprej fatimsko Marijo na Portugalskem in lurško Marijo v Franciji ter izprosil milost srečanja z mamo in očetom, ki sta mi posredovala življenje. Tisto srečanje je bila zadnja radost za njiju in zame, ob slovesu pa tudi žalost, ublažena v upanju, da se spet objamemo v večnosti.

Po vrnitvi na mojo župnijo sem nadaljeval delo z apostolskim navdušenjem. Bremenila me je gradba dveh župnijskih ljudskih šol in gimnazije. To delo me ni oviralo pri dušnopastirskem delu. Obratno: na priprošnjo sv. Roze iz Lime sem se mu lahko posvečal z vso močjo, ki je potrebna na polju župnije. Leta 1969 sem poromal v Limo, sv. Rozi v zahvalo in s prošnjo za

blagoslov v prihodnje. Borba, ki jo zahteva apostolat, ni prenehala do zadnjega s strani tistih, ki niso mogli prenašati vzpona župnije.

Po letu 1972 in vstopu v novo leto sem se podal po Treh kraljih na pobudo g. Albina Avguščina za nekaj dni na oddih v mesto San Bernardo ob Atlantskem oceanu. Kar kmalu sem ugotovil, da je župnija s sedežem v mestu Mar de Ajó že leto dni brez župnika. Nisem mogel preslišati notranjega glasu in se odreči novoodkritemu nujnemu apostolatu. Zapustiti župnijo sv. Roze, ki mi je bila tako pri srcu, to mi je grenilo to zamenjavo.

S škofom Pironijem, še pred nedavnim mojim prijateljem, ki je bil takrat že škof v Mar del Plati, sem takoj prišel v stik za prehod iz La Plate v župnijo, ki je spadala pod škofijo Mar del Plata. Problem je bil v La Plati zaradi nadškofa Plaza, ki ni pristal na to prošnjo. Šele po dogovorih me je posodil za eno leto pod pogojem, da se potem vrnem na prejšnjo župnijo. Minilo je eno leto, minilo je več let, minilo bo že štirideset let, 'posojilo' pa še traja. Tudi v tem je skrivnost božjih načrtov.

Župnija Mar de Ajó je od leta 1957 pod okriljem sv. Marije Alakok. Župnija se razprostira 60 km v daljavo in se vedno bolj razvija zaradi turizma na prikupni obali. Župnikovanje je povsem drugačno kot je bilo prej pri sv. Rozi. V vseh teh desetletjih mojega pastirovanja sem bil deležen posebne božje pomoči, da nisem omagal. V pomoč mi je vedno študij, pridobljen na gradbeni šoli pred mnogimi leti v Ljubljani. Že v La Plati je bila zgrajena ob treh šolah cerkev Marije Kraljice in z njo novoustanovljena župni-

ja. Po nastopu v tej novi župniji Mar de Ajó so po nujni potrebi najprej nastala nova svetišča: cerkev Fatimske Marije, cerkev Marije Gospe srečne poti, cerkev Žalostne Matere Božje z Božjim grobom in obširnim križevim potom. Tudi kamarin schönstatski Gospej in kamarin sv. Jakobu apostolu bogatita farni cerkvi, ki tudi stoji s trikratno povečavo, obogateno s stavbo novega udobnega župnišča.

Ta obširna župnija je v teh letih prešla v novo škofijo Chascomús, oddaljeno od nas 250 km. V zadnjih letih so me razbremenili dveh novih župnij: sv. Bernarda in Fatimske Marije. Vsako leto je največ dela na praznik Jezusovega rojstva in v velikem tednu zaradi velikega števila sv. maš in pridig, ki so potrebne za poduk vernikov. Krsti, prva sveta obhajila, letne birme, priprave za poroko in vse ostalo, kar pripada duhovniku, je zahtevno in terja veliko časa in energije. V mesecih junij, julij in avgust obiskujem številne družine s kapelico Srca Jezusovega, in ne zaman, to ne ostane brez sadov. Kriza pa se pojavlja glede priprave na krščansko smrt. To pa ljudstvo s strahom odbija.

V septembru 2011 je prislo od sv. očeta Benedikta XVI. meni v vzpodbudo priznanje, da sem imenovan za prelata. Bogu hvala.

Pogosto se mi obnavljajo spomini na obiske Teharij in Kočevskega Roga v letih 1994, 1995 in 1997. Imel sem tudi priložnost na teh krajih darovati sv. mašo. Tam, v globinah kočevskih gozdov bi moral trohneti tudi jaz, pa mi ni bilo namenjeno. Bog me je preusmeril na drugo pot. Zasedel sem mesto mojega brata Florjana, ki je namesto nove maše

Bogu daroval krvavo daritev lastnega življenja. Bog bodi hvaljen in usmiljen z menoj, še prav posebno ob vstopu v večnost - po priprošnji Marije, Njegove matere in vseh nas. V teh šestdesetih letih sem kot zaveden Slovenec in predan misijonar bil vedno v službi argentinskega ljudstva.

Milan Povše,
župnik v Mar de Ajó

Križem
po vetru
in času

Komunistični mogočnej TITO je izjavil nekim francoskim socialistom, »da bi bila naša (jugoslovenska, op. ur.) **revolucija naj-**

manj krvava revolucija, če ne bi bilo vojne«. Tako pričuje Vladimir Dedijer. **Potrdil je s tem sam, da je bila revolucija, da so v imenu revolucije pobijali ljudi in da je partija zlorabila vojno stanje za izvedbo revolucije.**

Italijanska napoved vojne AVSTRO-OGRSKI državi je začela veljati od 24. maja 1915. leta in s tem vključila v vojskovanje prve svetovne vojne **vsa slovenska ozemlja, z največjim deležem naše Primorske.**

Zadela me je strela

Dr. Gloria Polo Ortiz (18)

NE PRIČAJ PO KRIVEM

Dobro, zdaj vam bom na kratko pripovedovala o temi: Ne laži in ne pričaj po krivem. V tem sem res postala strokovnjak. Ste vsi slišali?!?

Kajti hudič je prevzel funkcijo očeta. Vsak od nas ima OČETA – ali BOGA OČETA ali pa satana, ki BOGU odvzema očetovstvo.

Če je BOG LJUBEZEN, jaz pa sem polna sovraštva, kdo je potem moj oče? Na to ni težko odgovoriti in ni težko razumeti.

BOG pridiga o spravi in odpušcanju, če me spodbuja, naj ljubim tudi svoje sovražnike in tiste, ki mi delajo škodo, jaz pa imam v glavi samo maščevanje in mislim na MOTO: »Zob za zob«. Moj svet je bil resnično tak in moje predstave prav tako.

Dobro, kdo je bil potem moj oče? In še nekaj: ON, naš BOG, je sama RESNICA in satan je knez laži. Kdo je bil torej moj oče? Vidite, lahko še tako vrtim in obračam. Rezultat je vedno, da sem izbrala v svojem življenju satana za očeta.

Pri lažeh ni razdelitve v kategorije. Ne poznamo niti rožnatordečih, niti temnorumenih ali travnatozelelenih laži.

Vsaka laž je pač laž. Prav tako kot ni zgoraj omenjenih obarvanih laži, tudi ni laži v SILI ali laži iz USTREŽLJIVOSTI ali laži iz USMILJENJA ali iz SOČUTJA ali laži mnogih drugih vrst, ki so jih kot izgovor iznašli zviti ljudje pod demonskim vodstvom.

Vsaka laž je pač LAŽ. In hudič je oče vseh laži, lažnik od samega začetka.

Laži, ki sem jih zagrešila z je-

zikom, so bile zelo grozljive, naravnost strašne. Videla sem, da sem z njimi prikockala največje možno število točk.

Laž je in ostane LAŽ. Najhuje je, če se sam tako zapleteš v laži, da imaš na koncu svoje lastne laži za resnico.

Največja laž je, če se imaš za svetega. Če rečeš: Nisem kradel. Nikogar nisem ubil. BOGA ni. In če BOG res je, bom prišel naravnost v nebesa, saj sem vendar tako pobožen in svet. Kam naj sicer pridem v svojem svetohlinstvu? To so potem tako imenovane življenjske laži.

Ob vsaki priliki, npr. pri opravljanju, ki sem ga sprožila med ljudmi, ko sem se norčevala iz drugih ali ko sem lahkomišlno iznašla za druge kak zloben vzdevek, ga vsem povedala in se iz tega vsakokrat prav grdo norčevala ...

... sem s tem zelo razžalila ljudi in koliko jih je bilo, ki sem jih tako prizadela, osmešila in obrekovala. Vse to sem storila svojim soljudem.

Ne morete si misliti, kako lahko tak vzdevek užali osebo. Lahko dobi manjvrednostne komplekse, ki ga potem spremljajo vse življenje in ga

vedno znova zabolijo.

Neko prijateljico na primer, ki je bila bolj okrogla, sem imenovala enostavno 'debela' ali 'mastna kroglica'. Ni se več mogla znebiti te oznake in je ostala 'mastna kroglica'. Zelo jo je prizadelo. Frustracija je povzročila, da je preveč jedla, kar je imelo seveda spet posledice za njen obseg telesa. Zato so je le redko povabili ali vzeli s seboj.

In tako vidite, da lahko tudi besede za seboj potegnejo dejanja – in na koncu iz tega nastane cel kup hudobij. Vse je le strupen sad lahkomišelnosti razširjene besede.

NE ŽELI SVOJEGA BLIŽNJEGA BLAGA

Ko so mi na temelju 10 BOŽJIH zapovedi opravili preverjanje, se je jasno pokazalo, da imajo vse zlobe, grehi in hudobije svoj izvor v pohlepnosti.

Ta blazna želja, ta strast, da bi imela vse in odločala o vsem. MORAM IMETI, NAMESTO MORAM BITI.

Vedno sem mislila, da bom srečna, če bom imela ves denar na svetu in bom zelo bogata; želja imeti denar se je pri meni kmalu izrodila v OBSEDENOST. Moj BOG je bil denar. Moja največja želja je bila, da bi imela zmeraj čim več denarja. Ker namreč sama v mladih letih nisem nikoli imela denarja, sem hotela, da bi ga moji otroci imeli zmeraj v izobilju. Zmotno sem bila prepričana, da je človek srečen, če ima v lasti gmotne dobrine in dragocenosti.

To je bilo zame slabo in velika tragedija. Ko sem namreč imela res veliko denarja in sem si vse lahko privoščila, sem preživljala najhujše in najnesrečnejše obdobje svojega življenja.

Moja duša je prispela do najgloblje točke, da sem si skoraj vzela življenje. S toliko denarja in bogastvom, in kljub temu sama in notranje prazna, osamljena in zapuščena.

Sama sem doživela pomen besed:

LJUBEZNI, PRIJATELJSTVA, NAKLONJENOSTI ni mogoče kupiti z denarjem.

Kadar hočeš kupiti LJUBEZEN, dobiš kljub vsemu denarju na svetu večinoma le hinavščino, neiskrenost, prilizovanje in zaigrano klečplaznost.

Bila sem torej globoko razočarana, zagrenjena v tej prostovoljno izbrani slepi ulici svojega življenja. Dosegla sem vrh frustracije in tam je vel ledeno mrzel veter, ki mi je zastavljal samo eno vprašanje, in sicer le zakaj si se povzpela sem gor.

Tako lakomnost kot vsaka druga sla – torej sla po denarju in bogastvu, ta zavist nad tem, kar kdo drug že ima, ta želja »to moram tudi imeti« – se me je trdno prijela, me prijela za roko in me peljala na stranpoti.

Lakomnost me je vodila naravnost proti peklu, proč od mojega stvarnika BOGA, iz čigar roke sem se odtrgala zaradi želje hočem IMETI.

V tem pohlepu po denarju in zaradi stegovanja rok po 'mamonu' sem spustila roko svojega dobrega BOGA, odtrgala sem se od NJEGA in se oddaljila. Zasvojenost, pohlep vodi vedno proč od BOGA. Hodiš v nasprotno smer in hudič teče za teboj. Čim dlje smo od BOGA, tem manjše je NJEGOVO varstvo.

In da bi vam pokazala, na kako čudovit način se je BOG vedno zavzel zame, vam bom povedala naslednje. Reševalci so me po nesreči pripeljali v javno bolnišnico, preden sem prišla v kliniko socialnega zavarovanja.

Veste, kaj se je zgodilo v tej javni bolnišnici? Tja so pripeljali toliko

bolnikov in žrtev nesreč, da enostavno ni bilo nikjer prostora. Celo hodniki so bili prenapolnjeni z nosili. Ni bilo niti enih prostih nosil, kamor bi me odložili.

BOG pa je dopustil, da sem na ta način okusila občutek, da so me ljudje popolnoma zapustili. Ti ubogi zdravniki so bili popolnoma preobremenjeni. Niso vedeli, kje se jih drži glava. Reševalci, ki so prinesli moja nosila, so kar naprej spraševali: »Kam naj jo položimo?« Edini odgovor, ki so ga vsakokrat dobili, je bil: »Položite jo tja v kot!« ali »Položite jo tja na tla!«

Pa me niso hoteli položiti kar na tla, saj so vedeli, da bi pri mojih opeklinah kaj hitro lahko nastopila smrtna infekcija ali sepsa. V teh urah, ko sem samo tako ležala in

nihče od zdravnikov ni mogel poskrbeti zame, ker je bilo zanje tam veliko pomembnejših primerov, pri katerih so imeli več upanja na uspešno zdravljenje, sem doživela to popolno zapuščenost od vseh ljudi okoli sebe, čeprav je tam kar mrgolelo ljudi, bolnikov in zdravih bolničarjev.

Ko so me gledali, kako ležim kot zoglenel košček mesa na žaru, so si zdravniki sami pri sebi gotovo mislili, da je vsaka medicinska pomoč tako ali tako že prepozna in da se mojega življenja pravzaprav ne da več rešiti.

In jaz sem se še v tem nemočnem položaju jezila, da se nihče ne zavzame zame.

V tej svoji zapuščenosti in jezi sem nenadoma zagledala našega GOSPODA JEZUSA KRISTUSA, ki se je sklanjal k meni in mi z vso nežnostjo položil SVOJO roko na glavo, da bi me tolažil. Zaprla sem oči, ker sem mislila, da imam halucinacije, ampak ko sem jih ponovno odprla, sem še vedno videla našega GOSPODA, sklonjenega k meni in zaslišala njegov glas, ki mi je rekel:

»Glej, moja mala, umrla boš. Pokaži zdaj, da hrepeniš, da si zelo želiš MOJEGA usmiljenja!«

Ko sem to slišala, sem si mislila: »Kaj pa pomeni usmiljenje, hrepenenje po usmiljenju? Le kaj slabega sem naredila? Zakaj bi potrebovala usmiljenje?« Nikakor nisem dojela razloga in smisla te ponudbe.

Nisem imela več vesti. Popolnoma sem jo izgubila. Bila sem že popolnoma brez vesti!

Sem pa čisto jasno razumela, da bom umrla. Prišla je moja zadnja ura. Edina misel, ki me je spreletela, je bila: Kaj se bo zgodilo z mojimi diamantnimi prstani, ki sem jih imela na prstih?

Bili so trdno zarežani v popolnoma ožgane in nabrekle prste. Zelo me je skrbelo, da jih bodo poškodovali, če jih bodo odrezali ali odščipnili s prstov. V teh mislih sem se obupno trudila, da bi jih potegnila s prstov.

Ne veste, kako silne so bolečine ožgane kože in ožganih udov. Ne morete si misliti, kakšne bolečine sem si povzročila sama ob tem poskusu, da bi spravila prstane s prstov. Pri tem je že odstopalo meso z mojih prstov.

Kljub vsemu sem si fanatično domišljala, da ni mogoče, da mi ne bi uspelo potegniti teh prstanov dol. Zame v življenju nobena naloga ni bila pretežka in noben cilj previsok. Do zdaj sem vedno vse lahko dosegla, kar sem si zamislila. In to

stališče, bolje rečeno: ta sebična obsedenost me je vodila tudi tokrat.

Govorila sem si: »To bi bil višek, da bi pred smrtjo ne bila sposobna potegniti s prstov svojih prstanov!«

Komaj mi je to uspelo, so se spet pojavili novi oblaki obupa. Saj so me obšle mračne misli: »Moj BOG, kmalu bom umrla. Potem bodo medicinske sestre gotovo takoj ukradle dragocene diamantne prstane in bodo enostavno izginili!«

Tedaj je nenadoma prišel k meni moj svak in moja prva misel olajšanja je bila: »Hvala BOGU, zdaj so vsaj moji diamantni prstani na varnem!« Izročila sem mu prstane in mu rekla: »Daj jih mojemu možu Fernandu! In reci sestram, naj poskrbijo za moja otroka, saj se bosta uboga otroka zdaj morala znajti brez matere. Moram ti reči, da tokrat ne bom ostala živa. Umrla bom!« Torej lahko zdaj mirno umrem. Tako zaslepljen je bil moj duh ob moji zadnji uri, da nisem mogla videti LUČI, ki mi jo je ON ponudil.

Moja zadnja misel je bila: »Ljubi BOG, od kod bodo vzeli denar za moj pogreb, ko sem na bančnem računu trenutno v tako visokem minusu?«

In vidite, to je zgodba osebe, ki je izgubila svojo vest, ki je zadnje misli in trenutke zapravila za ničevosti tega sveta in zaradi svetohlinstva ni mislila na večnost, na to, kaj bo z dušo in na GOSPODOVO ponudbo. Ravno takrat, ko se imamo za tako 'svete', prav lahko zdrsnemo proti svojemu pogubljenju ali pa s svojo napačno oceno pogosto prispevamo k lastni pogubi.

Dalje prihodnjič

»Več velja premagati svoj jezik, kakor pa se postiti ob kruhu in vodi.«

Sv. Janez od Križa

RAST XLI. Lepa si zemlja slovenska

Cecilija Loboda

Rast XLI. na Brezjah – Foto Mirjam Mehle Javoršek

Nekega deževnega četrtnika, 28. junija, smo dijakki RAST-i XLI. odleteli proti Frankfurtu. Tam nas je čakalo presenečenje. Zamudili smo polet zaradi zamude v Buenos Airesu. Ker ni bilo prostora za vse na enem letalu, so nas razdelili v tri skupine: nekateri smo šli naravnost v Slovenijo, drugi so prespali v Benetkah na letališču, tretji so ostali v Frankfurtu v hotelu.

V soboto, ko smo se vsi srečali v Sloveniji, smo bili zelo veseli in ker je bilo zelo vroče, smo se šli kopat v Atlantis.

Naslednji dan smo šli na Veliko Planino, kjer smo peli pri sv. maši in nastopili na proslavi društva Slovenija v svetu. Po

programu smo imeli prosto zabavo. To je bil eden mojih najljubših dni. Drug dan, ki mi je ostal pri srcu, je bil ganljiv zaključek Mladinske poletne šole, ker sem spoznala ljudi iz drugih držav in jih bom pogrešala. Sklenili smo, da ne bomo izgubili stika med seboj.

Sedmega julija smo bili v Kočevskem Rogu; spremljal nas je gospod Tone Berčan. Ne morem povedati z besedami, kaj sem občutila v tistem trenutku, ko nam je gospod Berčan razlagal vse, kar se je tam dogajalo po drugi svetovni vojni in vse, kar so tam trpeli naši domobranci. Vsi smo bili zbrani v tišini in ko smo hoteli zapeti, nas je stisnilo v grlu.

Najlepša kraja, ki sem ju spo-

Duhovno življenje je objavilo

Jure Vombergar

OKTOBER

PRED 60 LETI (1952)

6 : Zaključil se je **socialno-gospodarski tečaj Družabne pravde** (DP). Sodelovala sta zlasti prof. dr. Ivan Ahčin in Maks Jan.

12: **Društvo Slovencev** (DS) je imelo občni zbor, kjer je bil izvoljen za predsednika inž. Albin Mozetič.

19: **Misijonska prireditev** je bila v Lanusu, v Mendozi in Buenos Airesu. To nedeljo so pri vseh slovenskih mašah duhovniki opozarjali na dolžnosti kristjanov za misijone. Glavna prireditev je bila v Buenos Airesu na Montevideo 859, sedežu argentinske ženske KA. Poleg govora Ladislava Lenčka CM, so bile na sporedu pevske točke zbora Gallus, dramski prizori treh igralskih družin ter kino.

26: Na **praznik Kristusa Kralja v Mendozi** so bile pri maristih pete litanije Srca Jezusovega, nato pa kratka proslava, pri kateri sta govorila S. Štern in ga. Grebenčeva; mladina je pripravila zborna recitacijo.

Proslava 29. oktobra, narodnega praznika, so pripravili krajevni odbori **Društva Slovencev** (DS).

PRED 50 LETI (1962)

2 : SDP vabi rojake, da prično po družinah **devetdnevno** za uspeh vesoljnega zbora, ki se bo pričel 11. oktobra. Družinskemu rožnemu vencu naj bi dodali še litanije sv. Jožefa, ki je zavetnik koncila.

6: SKAD je pripravil **kratek tečaj o temeljih filozofije**. Prvo predavanje je imel dr. Ignacij Lenček v pro-

storih univerze El Salvador, Callao 542.

7: V cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi v Lanusu je opravil **novomašo Valentin Vrečar CM**. Novomašni govornik je bil njegov brat Danijel Vrečar SDB, pel pa je pevski zbor iz Slovenske vasi.

7: Po mladinski maši v Slovenski hiši je **na sestanku SFZ** predaval dr. Ignacij Lenček **o 2. vatikanskem cerkvenem zboru**, ki se bo pričel čez nekaj dni.

21: **Misijonska nedelja** se je praznovala to leto v luči vesoljnega zbora, ki se je začel deset dni prej. Proslava je bila v dvorani zavoda *Unión de los Sagrados corazones*. Na programu sta bili dve misijonski otroški igrici: **Ivančkove sanje** je režiral Ludvik Štancer, igro **Sveti Tarzicij** pa Ladislav Lenček CM. Obe igrici, katere je napisal K. Sekovanič, so igrali otroci iz Slovenske vasi in gojenci *Baragovega misijonišča*. Pevske točke je pripravila Zdenka Virant Jan. Na koncu je bilo misijonsko žrebanje v korist slovenskim misijonarjem po svetu. Udeležba rojakov ni bila najboljša.

28: V isti dvorani je bila **proslava Kristusa Kralja**. Sveto mašo in pridigo je imel rektor semenišča v Adrogué dr. Franc Gnidovec. Nato je bil cerkveni koncert, ki ga izvedel kvartet Finkovih, pri orglah pa je bil prof. Alojzij Geržinič. Proslava je bila dobro obiskana.

V tednu krščanske dobrodelnosti je **Vincencijeva konferenca zbirala darove rojakov** za 323 oseb, za katere ve, da potrebujejo skupne pomoči. Od lanskega leta se je njih število povečalo za 29.

znala v svojem življenju, sta Bled in Portorož. Čeprav smo uživali ves mesec, smo zadnje dneve najbolj izkoristili.

Že od začetka smo imeli namen, da bi kot druge RAST-i tudi mi šli na Triglav in dosegli vrh. Toda vreme nam ni bilo naklonjeno, zato je ta izlet odpadel. Namesto Triglava smo šli na Stol, najvišji vrh Karavank. (2236 m). Čeprav je bilo zelo vetrovno in je bila pot zelo zahtevna, smo prišli do vrha v petih urah. To je kar dober čas. Na vrhu Stola smo jedli palačinke v Prešernovi koči in počivali za pot nazaj do avtobusa. Naslednji dan smo bili zelo utrujeni, a vseeno smo rade volje šli na izlet v Škocjanske jame in počasi hodili dol po številnih stopnicah.

Zadnji dan smo šli na Brezje, da bi se priporočili Mariji za srečno pot nazaj v Argentino. Bil je zelo ganljiv trenutek, ker smo zapeli pesem Mariji in smo se zavedali, da je prišel konec tega čudovitega potovanja.

Od tega meseca v Sloveniji so mi ostali sami lepi spomini. Spoznala sem dobre ljudi in tudi prelepe kraje. Slovencem smo pokazali, kar vemo o naših slovenskih koreninah in o argentinski kulturi.

Čutili smo se kot doma in se zavedali, da, kar smo se naučili v teh letih, ni bilo zaman. Hvala vsem, ki ste pripomogli, da so se naše sanje uresničile.

»Govorica politika je prirejena tako, da se laži zdijo resnica in da je zločinec spoštovana oseba.«

George Orwell

Odsek Zveze mater in žena San Martin

Marija Petkovšek

Naše geslo v lanskem letu je bilo: **Nebeško kraljestvo se gradi na zemlji z darovanjem samega sebe in svojega časa.** Sestanke smo imele skozi celo leto, vsak tretji četrtek v mesecu. Pri delu pomaga in sodeluje petčlanski odbor.

Za prvi in zadnji sestanek smo naprosile dr. Jureta Rodeta, da nas obišče in nam poda duhovne misli. Imele smo predavanja z različnimi temami. Vsem predavateljem se prav iskreno zahvaljujemo, saj se zavedamo, da ne gre brez žrtev, kadar si je treba vzeti čas sredi popoldne-

va in priti med nas.

Pred vsakim predavanjem pripravimo kratko duhovno misel.

Vsaj enkrat na leto imamo srečanje v kuhinji. V mesecu juniju smo se spomnili naših žrtev. V mesecu septembru smo praznovale rojstne dneve vseh članic in dan pomladi, da se malo poveselimo in zabavamo, pojemo ob spremstvu ge. Lučke Lastelic in pripravimo minitombolo, katero uživamo ob dobrem čaju in pecivu. Prirejamo tudi izlete in romanja.

S centralo nas povezuje naša

predsednica ga. Polona Makek, ki se udeležuje vseh sej in sestankov. Od centrale prejemamo podpore, h katerim dodamo še nekaj iz naše blagajne in razdelimo med potrebne rojake iz našega okraja. Sodelujemo pri pripravi zimskih in božičnih paketov. Po potrebi organiziramo verige rožnega venca za bolnike. Pomagamo, kadar je žegnanje pri Mariji Pomagaj in sodelujemo na dnevu naše Zveze. Prodajamo božične in velikonočne kartice in tudi rifo za naš dan.

Naši sestanki so lepo obiskani in občasno povabimo tudi može. Poleg predavanj in razgovorov poskrbimo za družabnost ob čaju in prigrizku. Ob tej priliki se zahvaljujemo vsem, ki se udeležujejo naših sestankov, vsem predavateljem in vsem, ki nas gmotno podpirajo.

Križem po svetu in času

Sklical nas je POLITKOMISAR in nam govoril: »Povedati vam moram nekaj stvari, da si bomo na jasnem. Tovariši! Mi ne potre-

bujemo Boga. Boga prepuščamo vrabcem. Naše ljudstvo je še verno, zato, kadar pridete v hišo, kjer molijo, pokleknite in molite še vi. Toda prišel bo čas, ko bomo lahko javno nastopili proti veri in vrgli Boga v koruzo.«

To so naši komunisti na debelo začeli izvrševati l. 1945, v ustavi pa so hlinili »versko svobodo«. *(Prisilni mobilizirane)*

V prvih mesecih po drugi svetovni vojni l. 1945 je ljubljansko

škofijo zapustilo 185 duhovnikov s škofom dr. GREGORIJEM ROŽMANOM in 62 bogoslovcev.

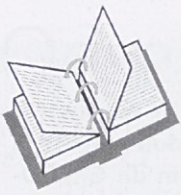
To je znamenje, da je komunistična revolucija nastopala proti katoliški Cerkvi na Slovenskem že med vojno.

Do leta 1942 so komunisti umorili 16 duhovnikov ljubljanske škofije. Pa naj bi njihov škof molčal? Škof Rožman je spoznavalec.

Pripravil M.Š.

BESEDILO K SLIKAM , LEVA STRAN: od leve proti desni, prva vrsta: Agronom Miha Potočnik nam govori o soji. Polkovnik Jože Novak je bil med nami dvakrat: enkrat je govoril o Sveti deželi, kjer je bil vojaški ataše, in drugič o Kosovu, kjer je bil s 'Cascos Azules'. - Na božičnem sestanku je bil med nami dr. Jure Rode. Ga. Bernarda Opeka Ziherl pripoveduje o obisku pri bratu Petru na Madagaskarju. - Prof. Mirjam Oblak govori o Prazničnem letu Slovencev. Devetdesetletnici ge. Marije Zorec (zdaj že pokojne) in Mimi Marinček. DESNA STRAN: ga. Mimi Marinček in hčerka prof. Lučka govorita o spominih na vojna leta na Bloški planoti. Arh. Jure Vombergar govori o Slovencih med letom 1933 do 1941 po objavah v Duhovnem življenju. Ga. Mirjanka Voršič Truden govori o Mariji iz Salte na Tres Cerritos. Inž. Jernej Dobovšek in ga. Jana govorita o Gvatemali. Ga. Gabi Bajda Križ nam je opisala in pokazala, kako se delajo pisanice. Ga. Vera Breznikar Podržaj govori o življenju brez omejitev, s projekcijami ge. Regine Truden.

iz naše kronike

Metka Mizerit

M LADI VAL. V soboto, 30. junija, je imela mladina »Mladi val« prvo srečanje. Najprej so imeli v slovenski cerkvi mladinsko mašo, potem so se zbrali v mali dvorani Slovenske hiše na srečanje z Martinom Sušnikom, ki jim je govoril o naravnem redu. Preprosto jim je razložil, da je resnica samo ena in odgovornosti, ki izhajajo iz tega dejstva. Mladi so bili veseli, da se lahko družijo in pogovarjajo o težavah in problemih, s katerimi se srečujejo na vsakem koraku.

MEŠANI PEVSKI ZBOR SAN JUSTO se je v nedeljo, 1. julija, pri sv. maši Bogu zahvalil za dar petja in **USPEŠNO TURNEJO PO SLOVENIJI** ter srečen povratek domov. Skupni zajtrk v Domu je bil zelo slovesen. Svečane obleke, praznično okrašene mize in okusen zajtrk z domačim pecivom ter dopolnilo, da so vsi navzoči na zaslonu videle posamezne dogodke s koncertov. Poslušali so tudi nekatera izvajanja. Toni Rovani in ga. predsednica Mici Malavašič Casullo sta se zahvalila pevcem in predvsem zborovodkinji prof. Andrejki Selan Vombergar ter g. Andreju Selanu, ki je pred štiridesetimi leti ustanovil zbor. Oba sta v zahvalo prejela lepa šopka rož. Vsi pevci so bili deležni burnega ploskanja posebno še solisti, instrumentalisti, Marcelo Brula in Ivana Tekavec.

44. MLADINSKI DAN V SAN MARTINU je bil v nedeljo, 8. julija. Začeli so ga s sveto mašo, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode v kapeli zavoda Srca Jezusovega. Mladi so sodelovali z branjem beril, prošnjami in petjem. Po maši so nadaljevali s tekmami v odbojki. Sledilo je skupno kosilo, ki ga je pripravil Pavel

Lukman s sodelavkami. Kulturni program je bil v dvorani Doma. Kati Podržaj je pozdravila vse navzoče, posebej še predsednika Doma g. Danija Žagarja in gospo ter mladinskega duhovnega vodjo g. Francija Cukjatija. Sprejeli so argentinsko in slovensko zastavo ter zapeli obe himni. Andrej Dimnik je spregovoril v imenu krajevne mladine, Marjanka Oblak pa v imenu zveznega odbora. Sledil je prizor, ki so si ga zamislili Viki, Leli in Dani. V Domu se je pojavil nezemljan modre barve Plav – plav, ki se je vsem priljubil, ker je bil vedno pripravljen pomagati. Ker so ga iskali po časopisih in zanj ponujali veliko nagrado v dolarjih, mu je sanmartinska mladina pomagala, da se je vrnil na svoj planet. Zgodba se je dogajala na odru in ekranu. Mladi so prizor popestrili s plesom. Zanimivo. Ob koncu so zmagovalci v odbojki dobili pokale. Zmagala so dekleta iz San Justa in fantje iz San Martina. Zapeli so še mladinsko himno in se še dolgo zadržali v prijateljski družbi.

PRIJATELJSKI DAN ZA MADAGASKAR je bil **V NAŠEM DOMU SAN JUSTO** v soboto, 21. julija. Pridružila se jim je gledališka skupina Slovenskega doma iz Carapachaya, ki je ponovila igro »Zakonci stavkajo«. Pred prireditvijo je predsednica Našega doma ga. Mici Malavašič Casullo prebrala pismo, ki ga je pisal misijonar Peter Opeka z Madagaskarja. Sledila je igra Zakonci stavkajo v režiji Jožeta Jana. Čisti dobiček je bil namenjen misijonarju Petru Opeki za njegov misijon na Madagaskarju.

MLADCI V SAN JUSTU so praznovali prijateljski dan v nedeljo, 22. julija. Pri sv. maši, ki jo je daroval dr.

Jure Rode, somaševal pater dr. Alojzij Kukovica, so mladci sodelovali s petjem, branjem beril in prošnjami. Po maši so se zbrali v Domu pri skupnem zajtrku, kjer so se obdarovali z voščilnicami in bomboni.

KOSILO UPOKOJENCEV je bilo v nedeljo, 29. julija, **V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU**. Goste sta pozdravili predsednica Doma ga. Mici Malavašič Casullo in predsednica upokojencev ga. Pavla Kovač Škraba. Okusno kosilo so skuhale in postregle žene. Ob koncu so zapeli napitnico »Kol'kor kaplic, tol'ko let« vsem, ki so v teh mesecih praznovali rojstni dan. Sledil je srečelov z bogatimi dobitki. Vsi udeleženci so se razšli veseli in si obljubili prihodnje srečanje.

SREČANJE MOLIVK IN MOLIVCEV ŽIVEGAROŽNEGA VENCA. *Kraljica presvetega rožnega venca.* V lavretanskih litanijah je med drugimi vzkliki tudi ta. »Za dosego božje pomoči

je rožni venec najprimernejše in najučinkovitejše sredstvo«, je zapisal papež Pij XII. Med nami je gibanje živega rožnega venca ustanovil msgr. Anton Orehar. Vsako leto se srečujemo, da si damo novega zagona. Letos smo se sešli v nedeljo, 29. julija. Pred Najsvetejšim smo najprej molili rožni venec. Po blagoslovu je bila sveta maša, ki jo je daroval msgr. Mirko Grbec. Pri maši je bilo ljudsko petje; na orglah nas je spremljal Janez Žnidar. Pri pridigi je duhovnik govoril o pomembnosti molitve rožnega venca. Posebej je omenil, da je ta molitev ustna in premišljevalna, ko ob skrivnostih premišljujemo Kristusovo otroštvo, njegovo javno delovanje, trpljenje in smrt ter poveličanje. Omenil je papeže, ki so posebej priporočali

Ob taktu barv X. v San Martinu: Od leve zgoraj: Marcelo Brula in Veronika Malovrh pri muzikalu Fantom iz Opere; Pevski zbor San Martin pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic; zbor Ex Corde iz Ramos Mejje pod vodstvom Marte Selan Brula; likovna razstava. - Foto Facebook Slovenski dom San Martin

molitev rožnega venca. Tudi, da je Marija pri vseh prikazovanjih naročala to molitev. Končno je rožni venec molitev slovenskega naroda, saj so ga naši predniki zvesto molili in z njim častili Božjo Mater Marijo.

Po maši je Dominik Oblak prebral dve pesmi o rožnem vencu in resnično zgodbo iz druge svetovne vojne. Marjetka Selan je podala poročilo o gibanju ŽRV, ki šteje danes 689 molivk in molivcev. S pesmijo *Zmagala si Devica* slavna smo zaključili srečanje.

OB TAKTU BARV X. V Slovenskem domu **V SAN MARTINU** prirejajo vsako leto srečanje ob taktu barv; to je likovno razstavo in koncert, letos deseto po vrsti. Ljubitelji umetnosti so se zbrali v Domu v soboto, 11. avgusta. Razstava slik je bila skupinska, prvič se je med poznanimi umetniki predstavila Beatriz Corvalán. Kitarist Toni Podržaj je zaigral Suite N° 1 Johann Sebastian Bach. Umetnicam in umetnikom, ki so v teh desetih letih razstajali, se je odbor Slovenskega doma zahvalil s priznanji, ki sta jih podelila pred-

sednik Doma Danijel Žagar in kulturni referent dr. Viktor Leber. Ko so si obiskovalci ogledali razstavo, so se podali v spodnjo dvorano, kjer je bil koncert. Najprej so na oder stopili člani Pevskega zbora San Martin, ki je vsakoletni gostitelj. Pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic so zapeli: *Tema de Lara*; *Love is a many splendet thing in River*. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gasser. Sledil je nastop solistov in skupine pevcev zbora Ex Corde, ki so zapeli odlomke iz muzikala *Fantom iz Opere*. Nastopili so: Marcelo Brula; Veronika Malovrh; Marta Selan Brula; Andrejka Zupanc Dujmovič; Zofija Loboda; Aleks Cestnik; Jože Cestnik; Pavel Marolt in pevski zbor Slomškovega doma Ex Corde pod vodstvom Marte Selan Brula, zamisel Marcelo Brula. Navdušeno ploskanje je nagradilo pevce.

Večer je lepo uspel; predsednik doma in kulturni referent sta se zahvalila vsem nastopajočim. Gabrijela Petkovšek je oblikovala lep program, Janez Filipič je imel na skrbi luči in zvok. Sledilo je srečanje v jedilnici.

42. MLADINSKI DAN V SLOMŠKOVEM DOMU je bil v nedeljo, 12. avgusta. Tekme v odbojki so se začele že v jutranjih urah. Slovesno so začeli mladinski dan opoldan, ko so ob petju obeh himen dvignili argentinsko in slovensko zastavo. Branko Marinič, predsednik krajevne mladinske organizacije, je začel uradni del dneva. Sv. mašo je daroval g. Franci Cukjati; mladina je sodelovala s petjem, prošnjami in prinašanjem darov.

Sledilo je skupno kosilo, potem pa so na igrišču nadaljevali s tekami v odbojki. Zvečer je bil kulturni program v dvorani, ki so jo mladi in prijatelji mladine napolnili. Lucijana Jakoš je pozdravila vse navzoče, posebej še goste: župnika g. Francija Cukjatija, predsednika Slomškovega doma mag. Pavla Brula in gospo, zvezno predsednico SDO Marjanko Oblak in zveznega predsednika SFZ Martina Uštarja. Branko Marinič je imel govor, v katerem je poudaril, da moramo pustiti svet lepši, kot smo ga prejeli. Sledil je odrski prizor »Rešimo Postojnsko jamo«. Na Uritorcu se pojavijo vesoljčki, ki se

preselijo v Postojnsko jamo. Turisti izginjajo, v nevarnosti je celo človeška ribica. Plesna skupina mladenk spremeni napetost v razigrano ranjanje. Občinstvo je mlade igralce nagradilo s ploskanjem. Po razdelitvi pokalov; oba, pri dekletih in fantih, so odnesli v San Justo. Zapeli smo še mladinsko himno in s tem je bil zaključen uradni del mladinskega dne. Sledila je prosta zabava in prijateljsko srečanje deklet in fantov.

ZSMŽ odsek **SAN MARTIN** je imela svoj redni mesečni sestanek v četrtek, 16. avgusta. Vodila ga je predsednica ga. Polona Makek; govoril je lic Franci Markež o svojih vtisih iz Indije.

V soboto, 18. avgusta je **GLEDALIŠKA SKUPINA IZ SLOVENSKE VASI GOSTOVALA V NAŠEM DOMU** v San Justu **Z IGRO NAMIŠLJENI BOLNIK**. Odbor Našega doma je dobiček večera namenil misijonskemu delu frančiškanskih redovnic Matere Božjega Pastirja, kjer deluje sestra Kristina Grilj. Po igri se je predsednica Doma ga. Mici Malavašič Casullo zahvalila igralski skupini Hladnikovega doma in prebrala pismo, ki ga je pisala sestra Kristina, ki deluje v provinci Misiones med najrevnejšimi prebivalci.

ROMANJE V LURDES. Romarji smo. Romarji na poti v večnost. Tudi drugače radi romamo. Slovenci v Argentini gremo vsako leto po prazniku vnebovzvetja Device Marije na božjo pot v Lourdes. Letos smo poromali v nedeljo, 19. avgusta. Pri vходу smo dobili spominske podobice z molitvijo apostolske vere. Veličastna, še vedno nedokončana, bazilika nas je sprejela. Najprej smo molili rožni venec, ki ga je vodil Franci Korošec. Posamezne dele romanja je napovedoval Janez Filipič. Sledile so pete litanije Matere Božje, tako drage slovenskemu srcu. Priložnostna pevška skupina, pod

vodstvom Andreja Selana, je vodila ljudsko petje; vsi romarji smo odpevali. Na orglah je petje spremljal Janez Žnidar. Po prostrani baziliki je odmevalo: »Prosi za nas«. Mariji smo priporočili svoje skrbi in težave, naše otroke in mladino. Potem je bil blagoslov z Najsvetejšim. Sveto mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, za vse naše bolnike in tiste, ki jim strežejo. Somaševal je g. Marjan Bečan, slovenski dušni pastir v Nemčiji. Mašo je vodil Tone Podržaj; berili sta brala Jožko Rožanec in Marjanka Grohar. Pri pridigi je g. Bečan govoril o letu vere. Omenil je, da so v zgodovini vsa ljudstva verovala; imeli so svoje bogove – malike. Izraelski narod, izvoljeno ljudstvo je verovalo v enega Boga. Zgled vere je očak Abraham, ki je upal proti upanju, da mu bo Bog dal potomstvo. Veroval je in bil pripravljen darovati Bogu svojega edinega sina Izaka. Marija je verovala, ko ji je angel na njen pristanek povedal, da bo postala Mati Odrešenika. Jezus je delal čudeže tam, kjer so verovali. Tudi mi moramo prositi za milost vere. Med mašo je bila priložnost za spoved. Pri obhajilu je veliko vernikov prejelo Jezusa v svoje srce. Ob koncu smo zapeli »Marija skoz življenje« in se priporočili naši nebeški Materi, naj nas spremlja na romarski poti v večnost.

Po maši so se rojaki srečali na prostoru pred votlino in se prijateljsko pogovarjali. Obljubili smo si, da se bomo prihodnje leto zopet udeležili romanja v Lourdes.

OBLETNICODRUŠTVA SLOVENCEV V MENDOZI so rojaki praznovali v nedeljo, 19. avgusta. Tam so se slovenski begunci naselili v letih 1948–49 in sicer približno 400 oseb, predvsem družine z majhnimi otroki. Takoj je bilo ustanovljeno Društvo Slovencev, torej so letos praznovali 63. obletnico. Za to priložnost jih je obiskala folklorna skupina s Pristave,

ki je v soboto popoldne imela delavnico za Mendoščane. V nedeljo pri sv. maši, ki jo je daroval njihov dolgoletni dušni pastir g. Jože Horn, so se rojaki zahvalili Bogu za vse prejete milosti teh let. Mašno slavje je povzdignil Mendoški pevski zbor pod vodstvom prof. Diega Bosqueta. Sledilo je skupno kosilo, pred katerim je povedal svoje misli predsednik Društva inž. Milan Nemanič, ki je govoril o pomenu zavzemanja za slovenstvo in življenja v skupnosti, da ohranimo vrednote, kot so vera v Boga, ljubezen do naroda in slovenskega jezika. Pozdravil je goste s Pristave in se jim zahvalil za obisk, posebej še voditelju plesne skupina prof. Marcelu Carteju in voditeljici Heleni Dolinšek. Gostje so zaplesali plese z Dolenjske, Prekmurja in Bele krajine, oblečeni v narodne noše teh pokrajin.

Plesna skupina se je predstavila tudi mendoškemu občinstvu in sicer na Paseo de los Artesanos in na Trgu v Chacras de Coria.

Rojaki v Mendozi so lepo zaključili svoje praznovanje, veseli obiskov iz Buenos Airesa.

46. OBLETNICA ZVEZE SLOVENSkih MATER IN ŽENA je bila v nedeljo, 2. septembra, **V SLOVENSki HIŠI**. Srečanje je sprejelo naslov *Pesem dobrote*. Čisti dobiček je namenjen pomoči potrebnim rojakom. Praznovanje smo začeli s sveto mašo, ki jo je daroval duhovni vodja Zveze delegat dr. Jure Rode. Slavje je povzdignil Slovenski pevski zbor iz San Martina, na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser.

Po maši smo se poklonili pobitim domobrancem; ga. Marija Grbec je pred spomenik postavila prižgano svečo; vsi skupaj smo zapeli pesem *Lipa zelenela je*.

Slavje se je nadaljevalo v Dvorani škofa Rožmana, kjer je najprej pozdravila predsednica Zveze ga. Alenka Prijatelj; med drugimi čast-

Frančiškan v SS-u

Gereon Goldmann (8)

Na življenje in smrt (2)

Dnevno sem oskrboval precej veliko območje. Ker je bil zdravnik enote na dopustu, sem užival popolno svobodo. Pogosto sem moral obiskovati poljske bolnišnice v zaledju, kamor sem vozil ranjence ali bolnike. Skoraj vsepovsod sem našel duhovnike, ki so služili kot sanitejci. Pri njih sem dobil sveto obhajilo. Neredko so me poklicali tudi domačini, k bolnikom in nekajkrat tudi k ranjencem, ki so jih zadeli drobci izstrelkov. Od hvaležnih ljudi sem dobil kakšen posladek, pogosto meni povsem neznane jedi. Pri tem sem moral pojesti nekaj, od česar sem dobil hudo grižo. Ležal sem ves teden, ne da bi lahko kaj obdržal v sebi. Poleg tega me je nenehno sililo na bruhanje, imel sem visoko temperaturo, moja moč in teža pa sta nezadržno upadali. Odpeljali so me v glavno prevezovališče, od tam pa z letalom, starim JU-jem, takoj v domovino. JU je letel tako nizko, da sem bil ves prestrašen in tesnoben. Povedali so nam, da moramo nizko leteti zato, da smo varni pred sovražnimi lovci. Nedaleč od Smolenska so nas preložili na transportni vlak za bolne in ranjence, ki so ga sestavljali le neogrevani živinski vagoni, v katerih smo v hudem mrazu ležali na tanki slami. Ker so imeli prevozi na fronto prednost, smo včasih tri ali več dni stali na odstavnih tirih, dokler ni bila glavna proga

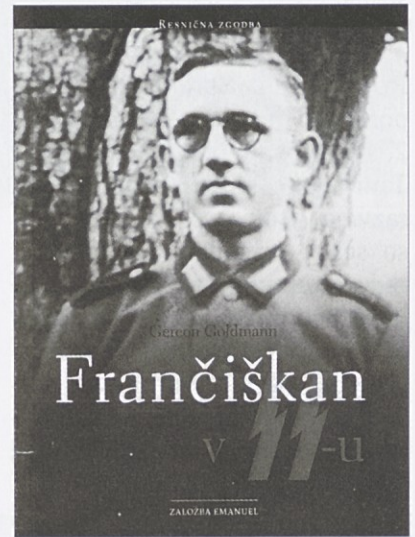
no predsednico Zveze go. Pavlino Dobovšek, delegata slovenskih dušnih pastirjev dr. Jureta Rodeta, predsednice krajevnih odsekov ZSMŽ ter ostale. Spregovoril je duhovni vodja Zveze dr. Jure Rode, ki je prebral poslanico 2. Vatikanskega koncila ženam. Letno poročilo socialne referentke je namesto gospe Ančke Podržaj prebrala ga. Marjeta Rožanec Dobovšek. Dekliški pevski zbor iz San Martina nam je pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic zapel sledeče pesmi: *Lastovki v slovo*; *Šopek narodnih pesmi* in *Žabe*. Nežni dekliški glasovi so se spleтали v slovenske melodije; ganljivo. Potem nas je razveselil Zlatorock s sodobnim ritmom: *Ta vlak*; *Krokodilčki* in *Slovenskega naroda sin sem*.

Slavnostni govor je imela dr. Katica Cukjati. Povedala nam je nekaj o ženskih združenjih in o poslanstvu žene v sodobnem svetu ter o delu ZSMŽ. Sledile so pesmi zbora ZSMŽ s Pristave pod vodstvom gospe Anke Savelli Gaser; venček narodnih o ženitvi. V teh resnih časih nam kar prav pride nasmeh ob hudomušnih besedilih in zabavnih melodijah. Kvartet in slovenski instrumentalni orkester nas je s svojim igranjem in petjem narodnih pesmi popeljal v mlada leta. Včasih smo sanjali ob *Srebrni zvezdi*, *Noč trudna molči* in še in še ... Lep večer je bil.

Gospe so nam bogato postregle z okusnimi obloženimi kruhki in empanadami. Sledil je srečelov; za nagrado so bile lepe slike naših umetnikov.

Program je napovedovala Tatjana Modic Kržišnik; oder je okrasil Andrej Golob; za luči in zvok je poskrbel Aleks Šuc; ličen program je izdelala Mikaela Podržaj.

Zunaj se je večer nagnil v hladno noč. V srcih pa nam je bilo toplo, ko smo hiteli domov. Naše žene in matere še delijo ljubezen s pesmijo dobrote.

spet prosta. Hrano so razdeljevali v vedrih. Meni je bilo tako slabo, da sploh nič nisem spravil vase. Najhujše pa so bile uši! Nismo mi imeli uši, temveč so one imele nas. Obveze ranjencev, ki jih že več dni niso zamenjali, so jih bile polne. Slama je bila idealno gojišče za ta nadležni mrčes. Poleg tega pa še nepredstavljen smrad delno pomrznjenih udov in tistih, ki so na poti umrli – vse v istem vagonu. Končno, po treh tednih, smo prispeli v mesto na jugu Poljske. Tam so nas čakala nebesa: čist bolniški vlak s posteljami, oblečenimi v belo, zraven pa živi angeli, medicinske sestre. Očistile so nas uši, dobili smo sveža oblačila, bele srajce in še sami smo se počutili angelsko; le krila so nam manjkala. Po več mesecih smo prvič spet ležali v čisti postelji in to je bilo neverjetno lepo. Dobili smo tudi dobro, lahko hrano, ki sem jo tudi jaz prenesel, in zdravnike, ki so poskrbeli za nas. Imel sem

še posebno srečo: sestra v mojem vagonu se je izkazala za diakoniso. Prinesla mi je knjižico založbe Kreuz iz Stuttgarta 'Zgodba o izgubljenem sinu'. Odličен spis sem prebiral vedno znova, pa ne brez solza ...

Bolniški vlak se je ustavil v Rosenheimu. Sprejeli so me v pomožno poljsko bolnišnico št. 2, ki je domovala v veliki šoli. Tam sem spet doživel, kako me razvaja Božja previdnost, saj so sestre pripadale katoliškemu redu. Kapucin iz Münchna, ki je skrbel za nas, pater Benignus Mennel, je bil še milejši in prijaznejši kot njegovo ime. Dvesto metrov od bolnišnice je stala kapucinska cerkev, ki sem jo že te-

čanski kristjan. V mesecih, ki so sledili, sem z njim preživel številne večere v intenzivnem pogovoru in občasno razgretih razpravah. Spodbudil me je, da sem si od mestnega župnika in pridigarja Meyerja sposodil kup knjig o prazgodovini krščanstva. Po nekaj tednih sem se intenzivno zakopal v zgodovino očetov naše vere: Justina in Tertulijana, Hipolita in Ciprijana, Ambrozija in Avgušтина, pa tudi grških očetov. Vse sem požiral, pogosto v izvorniku. Odprl se mi je pov-

pevskem zboru pri kapucinih, ki so bili veseli dodatnega pevca, ki je povrh obvladal tudi koralno petje, sem preživel nepozabne ure in dneve. S številnimi izleti v Alpe, pa k slovesni maši na dan svetega Petra na Petersberg, in s čudovitimi skupnimi sprehodi po lokah in gozdovih ob reki Inn sem si okrepil telo in dušo. Takrat sem bil že toliko pri močeh, da sem lahko odhajal na gorske ture na same vrhove Wilder Kaiserja. Tam sem tudi prvič videl planiko v naravi. Vse to sem lahko doživel, ker je dr. Drexl rekel: »Vas je škoda za fronto!« Ni me odpustil, čeprav bi bilo to že zdavnaj mogoče; spet sem bil namreč zdrav kot dren.

Sredi tega nepričakovano srečnega obdobja je prišla bridka novica: gvardijana mojega matičnega samostana v Fuldi, patra Thaddäusa Brunkeja, so odpeljali v koncentracijsko taborišče Dachau. Bil sem tako nepreviden, da sem dr. Drexla na hodniku vprašal, kaj je koncentracijsko taborišče. Zaskrbljeno se je ozrl naokrog, ali ni kdo slišal vprašanja. Potem me je odpeljal v svojo sobo in rekel: »Prosim vas, bodite previdni! Zelo nevarno je o tem govoriti v javnosti.« Po mojem prepričevanju mi je povedal nekaj malega o tem, a me je prosil za strogo diskret-

den po svojem prihodu skrivoma obiskoval vsako jutro. Ob pol šestih zjutraj sem se skozi stranska vrata odkradel iz stavbe. Ko so sestre okoli šestih zjutraj prišle k sveti maši, so bile začudene, ko so me zagledale tam, saj nisem imel dovoljenja za zapuščanje bolnišnice. Najboljši v vsej hiši pa je bil primarij dr. Drexl, tako kot zdravnik kot tudi evangeli-

sem neznan duhovni svet. Z dr. Drexlom in včasih tudi s patrom Benignusom smo si v pogovoru medsebojno izmenjevali te zaklade.

Še eno čudovito poznanstvo sem v tistem času gojil s člani tretjega reda svetega Frančiška. Pri njih sem našel resnično vnete kristjane. V skupnosti, na njihovih domovih in v manjšem

nost. »Kje je ta kraj Dachau?« sem vprašal. Ko sem slišal, da leži pred Münchnom, sem kmalu zatem prosil za dopust, da bi obiskal moje sobrate, saj smo imeli v Münchnu velik samostan svete Ane. Odpeljal sem se v München, vendar sem takoj prestopil na vlak za Dachau. Sledilo je prvo presenečenje: cele trume esesovcev. Z orožjem v rokah so stali pred tovornimi vagoni, ki so bili videti kot živinski. Nekoliko sem se jim približal in v majhnih, zamreženih oknih zagledal obraze. Torej v vagonih ni bilo živine, temveč ljudje. Ker sem bil podčastnik z železnim križcem in drugimi oznakami, si esesovci niso upali biti nevljudni, a so mi nakazali, naj se oddaljim. Najprej sem odšel v župnišče, da bi govo-

žive duše, sem zagledal stolpe, opremljene s strojnicami, pred njimi pa visoke zidove. Nič se ni videlo, kaj je za njimi, velika vrata so bila trdno zaprta. Pred manjšimi stranskimi vrati je stal uniformiran, a neoborožen esesovec. Kaj mi je bilo storiti? Preden sem se domislil, je esesovski stražar prišel do mene, me premeril s pogledom in zaklical: »Prmejduš, Goldmann, si to res ti?« Bil je voznik mojega komunikacijskega vozila s konjsko vprego, pri katerem sem pogosto sedel na kozlu med celotnim vojnim pohodom po Franciji.

Ime mu je bilo Arbogast, kar je redko ime in si ga je lahko zapomniti. Prihajal je iz Vzhodne Prusije in govoril je v prijetno trdem vzhodnonemškem narečju. Zdaj sem osupnil jaz: »Arbogast, kaj pa ti počneš tukaj? Kje so tvoji konji?« Žalostno

je odgovoril: »Moje ljube živali so mrtve. Zdaj moram živeti brez konj in tukaj stražiti ...« »Arbogast, sem noter hočem!« »Nemogoče,« je odvrnil. »Gotovo lahko v svojih prostorih sprejemate obiske. Saj sva vendar prijatelja, tovariša iz težkih časov. Vzemi me s seboj kot gosta!« Sicer je dvomil, da bo lahko podčastnika vermahta kot gosta pripeljal v taborišče, vendar je vsaj poskusil.

Ujetniki v Dachau

Prišel je vojak, ki ga je zamejnjal. Midva sva vstopila skozi majhna vrata. Na začetku je stala velika, zelo dolga baraka, uprava. Stopila sva noter. Po vsej dolžini prostora so ob številnih mizah sedeli možje, vsi v enakih zeb-rastih uniformah, vsi ostriženi na balin. Obstal sem pri prvi mizi, Arbogast pa je odšel v skrajni zadnji del prostora. Nisem verjel svojim očem: pred mano je bil obraz, kakršnega še nisem videl. Mož z ozkim obrazom, ki me je pogledal, je imel skoraj prosojno kožo. Njegove oči so tako milo sijale, da se mi sploh niso zdele človeške. Tako lepega obraza nisem videl še nikoli. Na misel mi je prišlo: če ga vprašam po poklicu, bo gotovo rekel: »Nadangel.« Tiho sem vprašal: »Kaj ste bili v civilnem življenju?« Odgovoril je prav tako tiho: »Profesor filozofije religije.« Na delovni obleki je imel trak, za katerega nisem vedel, kaj pomeni. Toda preden sem lahko spregovoril, se je vrnil Arbogast in povedal, da so mu dovolili, da me vzame s seboj kot prijatelja. Odšla sva ven in mimo nekih vrat. Nad njimi je pisalo: »Delo osvobaja.« Skozi vrata sem videl široko taboriščno ulico, levo in desno od nje pa barako za barako, kolikor daleč je seglo oko. Po ulici, skoraj

Amerikanci pred vhodom v Dachau ob koncu vojne

ril s krajevnim duhovnikom. Bil je veliko previdnejši in bolj sumničav, kot sem bil vajen od duhovnikov v Franciji, ko sem stopil prednje v esesovski uniformi. Pokazal sem mu svoje potrdilo, da sem frančiškan, in fotografije v redovni obleki. Šele takrat mi je bil pripravljen povedati, kje je taborišče, sicer pa nič drugega. Po dvajsetih minutah hoje po cesti, na kateri razen mene ni bilo

do vrat, ob katerih sva stala, je v strnjeni skupini prihajalo nekaj sto ljudi, vsi v zebrastih oblekah. Na njihovih suknjičih sem zagledal isto oznako, ki sem jo videl pri ujetniku v pisarni. Na vprašanje, kaj pomeni, mi je Arbogast odgovoril, da je to razpoznavni znak duhovnikov. »Kako, so vsi tile torej duhovniki?« sem vprašal osuplo. »Da, tukaj jih je nekaj sto, tudi jaz ne vem natančno.« »Kje pa stanujejo?« Pokazal mi je dve baraki približno v sredini dolge vrste. Menil sem, da je pač nemogoče, da tam spi toliko ljudi. Odgovoril je: »Še nikoli nisem bil noter, ležali pa naj bi v treh ali štirih nadstropjih.« Morala sva naprej, jaz pa sem hotel vsaj poskusiti, ali ne bi nemara med vsemi temi možmi – med njimi je bilo veliko starejših in bolehnih – spoznal svojega predstojnika. Nenadoma se je razlegel oster, ponavljajoč se zvok sirene. Arbogast se je vznemiril. »Hitro, hitro, to je preplah, vse bodo zaprli. Tukaj moraš ven!« Že sva hitela k vratom in ko sem stopil na prosto, sta se že pojavila dva stražarja s puškami ...

Ko sem se vrnil v župnišče, sem župniku povedal, kaj sem doživel. Potem ko sem si upal vdreti v ta 'pekel', kot ga je imenoval, mi je zaupal, da nisem vohun. Prinesli so nama kavo in pecivo, vendar kljub silni lakoti nisem mogel zaužiti ničesar. Kar mi je povedal, je bilo preveč strahotno, da bi lahko verjel: pretepanja, lov s krvoslednimi psi, tarče za orožne vaje, medicinski poskusi, sežiganje mrtvih, o vsem tem mi je poročal s solzami sočutja. To je bil pekel in esesovci hudiči! Nekaj tednov pozneje je tudi naš pater Thaddäus postal žrtev medicinskih poskusov.

Poslovil sem se otopel in

zgrožen. Župnik me je še posvaril, da ne sme nihče izvedeti, kar sem slišal. S to obljubo sem se odpeljal v Rosenheim, ne da bi obiskal sobrate pri sveti Ani.

Ko sem se vrnil, nisem bil več isti človek, ki je odpotoval v Dachau. Po prihodu pa sem opazil tudi, da se je v bolnišnici med mojo odsotnostjo očitno nekaj spremenilo. Ker sem bil uradno še bolnik, sem ležal v dvorani s kakimi dvajsetimi posteljami. Z vsemi bolniki sem ravnal tovariško in jim pogosto pri marsičem pomagal. Zdaj pa je bilo vzdušje drugačno. Izogibali so se mi in se poskušali izmikati pogovorom z mano; nekateri so me ostro odklanjali. Končno me je pater Benignus poklical v svojo sobo: »Gereon, pazi! Gestapo iz Münchna je bil tukaj. Marsikoga so cele ure zasliševali o tebi in preiskali so tudi tvojo prtljago.« Iz moje torbe so izginili vsi izvodi pridig, ki smo jih tiskali v Rusiji in ki sem jih vzel s seboj za spomin. Spet sem bil globoko v kaši!

Naslednj jutro so mi sporočili, da hoče neki gospod govoriti z mano. Sede me je čakal civilist v boljši obleki. Vedel sem, odkod prihaja. Vprašal je, ali sem jaz podčastnik Goldmann. Da, to je držalo. Ali lahko odgovorim na nekaj vprašanj? »Mi ne pride na misel. Saj sploh ne vem, kdo ste in od kod prihajate!« Rekel je, da to ni pomembno. Takrat je bilo mojega potrpljenja konec. Bes, ki se je v meni nabiral od Dachaua, je izbruhnil na dan: »Točno vam bom povedal, odkod prihajate in kaj hočete: prihajate iz münchenskega gestapa in mislite, da me boste lahko izprašali. Dobro me poslušajte: iz časa pri SS še predbro poznam takšne, kot ste vi. Vendar sem zdaj podčastnik vermahta, bil sem na fronti in imam

izkušnje, o katerih se vam še sanja ne. Še na misel mi ne pride, da bi vam povedal eno samo besedo o tem, kar bi morda radi izvedeli. Razen tega bi kot gestapovec lahko vedeli, da je pri takšnih pogovorih pametno imeti priče in nekoga, ki vse zapisuje. Z vami nimam več kaj početi!« Hotel sem vstati in zapustiti sobo, ko je spregovoril: »Krasno, prisiliti vas sicer ne morem. Vendar vam predlagam, da sestavite pisno poročilo o svoji vojaški preteklosti. Prosim, ne razumite me narobe, v okoliščinah, v katerih se utegneta znajti, bi vam lahko koristilo. Vessel bi bil, če bi mi verjeli, da vam resnično želim dobro.« Premišljal sem, da najbrž ni pametno, da se razideva sprta. Morda je res spadal med dobronamerne ljudi, ki sem jih vedno znova našel tudi v SS. Zato sem rekel: »Meni je prav. Če se vrnete v tri dni, vam lahko izročim poročilo.« S tem se je pogovor končal. Z dr. Drexlom sva se dva večera intenzivno ukvarjala s sestavljanjem poročila. Ta zdravnik mi je kot vihravemu fantu s svojo modrostjo in zmernostjo izredno pomagal. Dokončano poročilo sva tudi prepisala. Ko se je tretji dan gospod spet pojavil, sem mu celotno besedilo prebral. Prepis je podpisal in izginil s svojim izvodom.

Čez en teden me je primarij poklical k sebi z žalostnim obrazom: »Ukazali so mi, naj vas odpustim. Navsezgodaj zjutraj morate biti pripravljeni na odhod.« Plemeniti mož je bil bolj prizadet kot jaz. Zjutraj sta me prišla iskat dva človeka, oba v civilnih oblekah. Vlak do Münchna je bil prepoln, kljub temu pa smo mi trije sedeli v svojem kupeju. V Münchnu ju je zamenjala druga dvojica; z drugim vlakom smo takoj nadaljevali pot proti

severu. Nova spremljevalca sta govorila v čistem hessenskem narečju, značilnem za Kassel. Ko sta slišala, da sem tudi jaz iz Hessna, je bil led prebit. Do Kassla smo se prijetno pogovarjali. Oddala sta me v vojašnici 'Dönche'. Od tam so me pred meseci poslali v Meiningen v sanitetno šolo. Začuden sem opazil, da so se tu gospodje podčastniki uspešno trudili, da niso zapustili 'domovinske fronte' in vojne fronte niso obremenjevali s svojo navzočnostjo. Čeprav sem bil v priporu in vojašnice pravzaprav ne bi smel zapuščati, mi je poveljujoči stotnik vsak večer dovolil izhod. Po prejemu svetega obhajila v cerkvi sv. Družine sem največkrat užival v dobri družbi in okusni hrani pri svojcih enega od sobratov. Na začetku avgusta me je stotnik poklical v svojo pisarno in mi naznanil, da me čaka obtožnica z osemindvajsetimi točkami: »Spodkopavanje obrambne moči nemškega ljudstva vpricho sovražnika in prestopek zoper zakon o zahrbtnosti.« Rekel je: »Goldmann, voda vam teče v grlo. Vaš položaj se mi zdi brezupen. SS je predložil vsa dokazila, poleg tega ste bili ves čas služenja v vermahtu pod nenehnim nadzorom. Obremenjuje vas na ducate pričevanj.« Stotnika sem povsem odkrito vprašal, kako to, da mi je vse to razkril. »Goldmann, v civilnem življenju sem evangeličanski duhovnik. Kako naj bi ne pomagal svojemu bratu!« Znova sem ostal brez besed.

Petnajstega avgusta sem imel prvo zaslišanje pred vojaškim sodiščem. Potekalo je precej nedolžno. Dobil sem občutek, da gospodje sodniki sami niso nacisti, razen dveh esesovskih častnikov, ki sta bila zraven, a nista

izrekla niti besede. Povedali so mi – kar sem sicer že vedel –, česa vsega sem obtožen. Ker pa mi je uspelo, da sem nekaj nejasnosti spravil pod vprašaj, so se odločili počakati na dodatne preiskave. Glavna obravnava naj bi potekala petnajstega septembra.

Ko sem se vrnil v vojašnico, me je stotnik spet poklical v svojo pisarno. »Goldmann, zelo slabo kaže. Bil sem na zaslišanju in tudi pri posvetu, ki mu je sledil. Imate samo mesec dni časa. Če mi obljubite, da boste štirinajstega septembra popoldne spet tukaj, dobite mesec dni dopusta za okrevanje, 'po težki bolezni', je muzaje se pripomnil. Skoraj nemogoče se mi je zdelo, da sem že po dveh urah lahko zapustil vojašnico in bil svoboden. Pri starših ter bratih in sestrah v Kölnu, pri sorodnikih v Hümmlingu in v različnih samostanih sem preživel čudovite dneve. Začuda me ni preveč skrbelo, kako se bo izšlo na obravnavi, čeprav je bilo tokrat resneje kot kadarkoli prej. Vendar me resnično ni bilo strah. Staršem o vsem skupaj nisem nič povedal. Nisem vedel, da je bil oče zaradi svojih zvez z vlado očitno skrivnostno obveščen o vsem. Čudno se mi je zdelo le, da me je pri odhodu iz Kölna pospremil na glavno železniško postajo. To je do takrat naredil le enkrat, ko sem se leta 1936 odpravljal v frančiškanski noviciat.

Štirinajstega septembra sem se, kot sem obljubil, vrnil v Kassel in naslednje dni vsako jutro odhajal na vojaško sodišče. Gospodje sodniki so sedeli prav tam kot pred štirimi tedni, manjkala pa sta oba esesovska častnika. Prebrali so dolgo izvedensko mnenje. V njem me je posebno osupnil stavek: propagandnega ministra tretjega rajha Goebbel-

sa sem velikokrat napadal zaradi njegovih govorov – vse pomembnejše odlomke sem znal na pamet –, v katerih je katoliške redove označeval za gnezda nenravnosti in najrazličnejšega propada. Takrat sem si za govor prisrbel cerkvene dokumente, ki so dokazovali, da je bilo vse skupaj nezaslišana laž. »Goebbels laže kot pes teče,« sem pogosto govoril nespametno, a podprto z nedvoumnimi dokazi. Po sodnem izvedenskem mnenju je bilo treba besede propagandnega ministra na podlagi dokumentov, ki sem jih predložil, razumeti kot »retorično pretiravanje, kot se je že dogajalo«. V podobnem tonu se je nadaljevalo še dobrih dvajset minut. Bilo je povsem očitno: sodniki so mi bili naklonjeni. Na koncu so vsi vstali in razsodili: »Goldmann, prosti ste!« Predsedujoči sodnik je pristopil k meni in mi čestital. Zdaj sem bil povsem prepričan, da na tem sodišču ni bilo nacistov. Kako pa je prišlo do moje sijajne rešitve iz brezupnih okoliščin, pa mi še dolgo ni bilo jasno.

Stotnik v vojašnici, ki tokrat ni odšel na sodišče, od sreče sploh ni vedel, kaj naj reče. Potem mi je nenadoma predlagal: »Marsikaj ste prestali in okrevanje bi vam dobro delo. Do pomladi vam dam študijski dopust.« Znova sem obmolknil. Srečen sem se preselil v naš samostan v Freiburgu in do marca prihodnjega leta študiral le nekaj obrobnihih teoloških predmetov, zato pa intenzivno italijanščino, Dantejev jezik, ki me je še posebno očaral.

Sojenje v Kasslu in študijski dopust, ki mu je sledil, sta me obvarovala Stalingrada. Člani moje divizije so ostali tam, mrtvi ali v ujetništvu!

Dalje prihodnjič

malo za šalo...

BERNHARDT - Francoska igralka Sarah Bernhardt je bila strahovito suha. Nekoč so ji med vajo rekli: »Pojdite vase!«
»Ne morem,« je odvrnila umetnica, »ni prostora!«

*

Na potovanju po Rusiji je Sarah Bernhardt prišla v Moskvo, od tam pa bi rada nadaljevala pot v notranjost Rusije. Zato je šla na policijo, da bi dobila ustrežno dovoljenje. Uradnik je zahteval pismeno prošnjo. Te Sarah res ni imela s seboj in uradnik ji je posodil papir, pero in črnilo; narekoval ji je tudi vsebino prošnje. Naposled je bila prošnja podpisana in zapečaten v kuverti.

»Zdaj,« je rekel uradnik, »je treba prošnjo le še dostaviti.«

»Komu?« je vprašala Bernhardtova.

»Komu? – Meni vendar!« je začudeno

odgovoril uradnik.

Sarah mu poda kuvertu in uradnik jo odpre, skrbno prebere vsebino prošnje in pravi:

»Gospa, prebral sem vašo prošnjo, a vam žal ne morem ustreči.«

KOLUMB - Dva dni preden so zagledali zemljo, je Kolumb zaskrbljen stal na krovu. Član posadke mu je rekel:

»Sramota, da takole blodimo po morju, ne da bi vedeli, kje je kaj.«

»Dobro vem, kje kaj je,« je odgovoril Kolumb, »skrbi me le, kje smo mi.«

KONFUCIJ - Najslavnejši kitajski filozof Konfucij je dejal skupini lenuhov:

»Lenoba hodi tako počasi, da jo siromaštvo zlahka dohiti.«

V mesecu rožnega venca

– Msgr. Mirko Grbec 225

Ustna molitev

– Tomáš Špidlík 226

Nameni Apostolata molitve

– Jože Pucelj 228

Luka, evangelist

– Silvester Čuk 229

Stvarjenje sveta po Svetem

pismu – Fernand Lelotte 230

Ljubezen daje pomen, moč

in zasluženje – Sveta Favstina

Kowalska 201

Pater Pij - svetnik 235

Pogovor s s. Marijo Katarino

Ambrož – Jana Podjavoršek .. 238

Skromna zahvala Milana

Povšeta, župnika 239

Zadela me je strela

– Dr. Gloria Polo Ortiz 242

Rast XLI. – Lepa si zemlja

slovenska – Cecilija Loboda .. 244

Duhovno življenje je

objavilo – Jure Vombergar 245

Odsek Zveze mater in

žena San Martin

– Marija Petkovšek 246

Križem po svetu in času

– Izbral M.Š. 227, 232, 241, 247

Iz naše kronike

– Metka Mizerit 248

Frančiškan v SS-u

– Gereon Goldmann 251

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Vsakih deset let bi morali Združeni narodi organizirati nürnberški proces.
- Vse diktature so potem, ko gredo po gobe, smešne.
- Vse je relativno, je rekel absolutist.
- Vse socialistične pravljice se začnejo takole: »Nekoč bo...«
- Vse teče, oni se ne menjajo.
- Vse življenje je imel krompir, pa sploh ni bil kmet.
- Vse življenje se je boril za dom in vino.
- Vse, kar imam na vesti, spravljam v podzavest.
- Vsi pisatelji sveta, o čem molčite?
- Vsi slovenski milijonarji so začeli kot organizirani proletarci.
- Vsi smo dediči boljševistične Jugoslavije.
- Vsi, ki so Ljuba Sirca obsodili na smrt, so najbrž že mrtvi. Živ je ostal samo Sirc.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredniškega odbora: Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRILIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$400; po pošti: \$500 - Bariloche: \$450 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 150; brez BS: USD 120 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 160; brez BS: USD 130 - **EUROPA:** DŽ+BS: €135; brez BS: €125; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 170; brez BS: USD 150. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Del skupine MPZSJ v Medžugorju
Spodaj: Cerkev v Medjugorju – Foto Joži Malovrh Grilj

ZSMŽ San Martin.
Govori ga, Cirila
Pernišek Žužek

ZSMŽ
San Martin.
Govori prof.
Nace Frančič

ZSMŽ San Martin.
Skupinska slika po
sestanku v Domu
San Martin.
Foto: Irena Petkovšek

Praznovanje zlate
poroke Pavleta in
Jelke Malovrh v
krogu družine,
sorodnikov in prijateljev - Foto: Marko
Vombergar

Rast XLI. v prostorih Slovenske hiše

S poslovnega večera Rasti XLI. pred odhodom v Slovenijo

Rast XLI. v Sloveniji - Nastop v Ljubljani - Veslanje po reki Ljubljanici - Zvon želja na Šmarni gori - V stolnici sv. Janeza Krstnika v Mariboru - Prihodnjič več slik - Foto: rastxli.blogspot.com.ar, Mirjam Mehle Javoršek

